

2013. március

Adventszemle

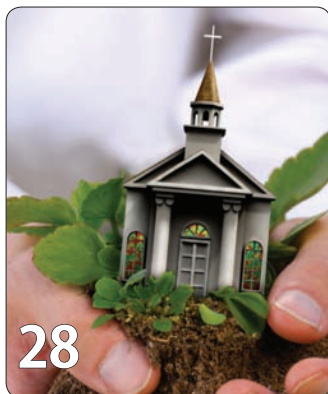
*Bocsássatok meg
egymásnak!*

Hogyan kezeljük a konfliktusokat?

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

„Meg van írva”

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Eseménynaptár 2013 áprilisára
- Közlemények

8 Alapcikk

Bogdan Platon

Hogyan kezeljük a konfliktusokat?

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A Drobeta-Turnu Severin-i gyülekezet
- Virgin-szigetek

12 Gyakorlati kereszténység

Dragoș Brașoveanu

Isten családjához tartozol

14 Gyakorlati kereszténység

Felix Jercău

„Avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?”

16 Gyakorlati kereszténység

Teofil Petre

A lelkes szerepe a gyülekezeti élet feszültségeinek megoldásában

18 Bibliai történelem

Traian Aldea

Jeruzsálem útja

20 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

A hold-szombat

23 Nékem az élet Krisztus

Mezei Áron

Jó ember

24 Jelenkori történelem

Gheorghe Modoran

A szombatiskolai csoportok feloszlata a kommunizmus idején

26 Missziónapló

Avram Ardelean

Egy könyvevangélista naplója

28 Bibliai prófécia

Laurențiu Moș

A mennyei trónteremben

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

A Lélek gyümölcsei

31 Szívtől szívnek

Teodor Huțanu

Testvéretek, ama boldog reménységben

2013. március. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

„Meg van írva”

„Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.”

Az elmúlt napokban a Reménység Hangja Rádió egyik adásában egyetemi hallgatók egy csoportja azt kérte a műsorba meghívott személytől, hogy javasoljon helyes magatartást arra a helyzetre vonatkozóan, amikor az egyház és az iskola tanítása nem egyezik meg. A fiatalok egyfelől szerettek volna hűségesek maradni vallási kultúrájukhoz, másfelől pedig nem tekinthetünk el attól sem, hogy ők egy nemzedékhez tartoznak, a világhoz, amelyben élünk, és nem hagyhatják figyelmen kívül a világot uraló tudományos és filozófiai kijelentéseket. Milyen magatartásod legyen az alapvető létkérdésekkel kapcsolatosan, mint például: élet, teremtés, halál, jövő, de még az erkölcsre vonatkozóan is?

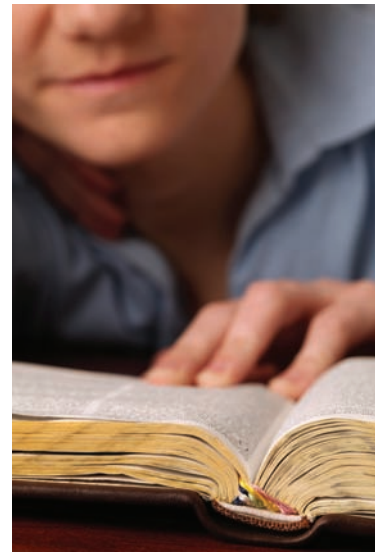
Az egyik oldalon ott vannak a modern tudomány és filozófia tanai, a másik oldalon pedig az egyházi értelmezések. Egy ilyen dilemma esetén melyik utat válasszuk? Mi a legjobb irányadó ilyen vitás kérdésekben? Az egyház, a tudomány vagy vallásos tapasztalatunk? Létezik egy elv, miszerint nem szabad egy ilyen kutatást elvégezni, míg meg nem kérdezzük a Teremtőt, ezért a választ Jézus gyakorlati életében kerestem.

Nemrégiben megkérdezték az egyik lelkészt: „Ön hisz a maják próféciaiban?” „Nem” – jött a válasz. „De miért nem?” „Azért, mert nem egyezik meg a Szentírással”. Tetszett a válasza, ezért döntöttem úgy, hogy kutatásunk végkövetkeztésében is fellelhető legyen a „Szentírás”. Miért? Mert erkölcsi és lelkiismereti szempontból ez a mi támpontunk. Jézus sem használt más érvet, még saját tapasztalataira sem hivatkozott, hogy megválaszolja a létfontosságú kérdéseket. Lk 24:25-27 verseiben megtaláljuk Jézust, aki két csalódott tanítvánnyal együtt halad Emmaus felé. Amikor elérkezettnek látta a pillanatot, hogy bebizonyítsa feltámadását, nem mutatkozott meg megdicsőült testtel, hanem „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felele megírtak”.

Később megmutatta átszegzett kezeit Tamásnak, ám hozzátette, hogy boldogabbak azok, akik az írott igében hisznek minden más bizonyíték nélkül. Jól tudta, hogy sokan jönnek majd az Ő nevében jeleket és csodákat téve, és személyes tapasztalataikkal próbálják becsapni hallgatóikat. Jézus azt tanácsolta, hogy az emberek maradjanak meg amellel, ami „meg van írva”. A Szentírás világosságát magasabbra helyezte, mint az ösztönös megérzést, mivel az érzéseink becsaphatnak, vagy rossz következtetésekre vezethetnek. Jézus azt mondta, hogy az embereknek van szemük, ám nem azt látják, amit látniuk kell, van fülük, de nem azt hallják, amit kell.

A hitalapelveket, tapasztalatokat, felfedezéseket vagy csodákat meg kell erősíteni és vizsgálni a „meg van írva” fényében. Ha kihajózunk a Szentírás és Isten törvényének szélcsendes öbléből, úgy járhatunk, mint amikor egy kis csónak, amelynek sem kormányosa, sem kormánykereke nincs, a végtelen óceán tajtékzó habjaiba kerül. Az Úr Jézus a kísértések pusztájában egyenes és ártatlan tudott maradni az ördöggel való küzdelemben, de nem mennyei eredetűre, csodálatos születésére, csodatevő erejére hivatkozott, hanem a Szentírásra, amely „meg van írva”. Minden kísértésre így válaszolt: „meg van írva”. Sátán is próbálta felhasználni a Szentírás szavait, ilyenkor Jézus közbeszólt és kijavította kísértőjét: „meg van írva”. Minden kérdésünkre, küzdelemünkre ez lehet a válasz: „meg van írva”. Minden földi és égi felfedezés, minden tudomány és minden vallási vagy filozófiai tapasztalat fölött a Szentírásnak kell állnia.

Tanuljunk meg egyedül maradni a Könyv világossága előtt, és ott keressük a választ nagy kérdéseinkre. Magunk és a Szentírás közé ne engedjük be a tudományt, a személyes tapasztalatokat vagy az egyházat. Igaz, hogy mindezek áldások, és megvan a maguk helye és szerepe. Ám senki sem szólhat hozzánk a Szentírás helyett. Semmi sem helyettesítheti ezt: „meg van írva”. ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Megtörtént az első keresztség egy moldvai börtönben

2013. január 30-án a galaci börtön különleges esemény színhelye volt a négy keresztelendő, a résztvevő fogolytársak és a börtönalkalmazottak számára.

Moldvában még kereszteltek meg bebörtönzött személyek, ám a keresztséget mindig a helyi gyülekezetekben szervezték meg. Most azonban másképp alakultak a dolgok. A börtönbe való belépéstől, a keresztelőmedencén és a szükséges kellékeken át, a Ștefan, Dinu, Claudiu és Irinel által viselt fehér ruhákig, vagy a keresztségre jelentkezők koráig – mindezek kihívások és kérdések elé állították azokat, akik köz-

vetlenül, vagy csupán a héttérből készítették elő ezt az eseményt.

A helyszín ellenére a zene, az imák, de főleg az ige által az istentisztelet semmit sem veszített ünnepélyességéből. E szép napot még inkább gazdaggá tették az eseményen részt vevő alkalmazottakkal és a rabokkal való beszélgetések. Az igét Ciprian Iorgulescu lelkész mondta, a jelölteket Adalbert Ghejan kérdezte ki, a keresztséget pedig a helyi lelkész, Eugen Chirileanu vezette le.

Az esemény szervezői és résztvevői végül a galaci börtön vezetőségének megköszönték a megértését, készsége-

gét és segítségét. De hálát adtak nem utolsósorban Istennek, hogy közbelépett ezen emberek életében és kitaratóan munkálkodik érettük.

Forrás: Adventista Info, 617/2013. február 1.

Az Intercer betöltötte működésének 15. évét

Tizenöt év után az Intercer továbbra is az egyik legnépszerűbb román adventista weboldal, a maga havi 60 000 látogatójával.

Független missziós tervként minőségi anyagokat nyújt főleg a románajkú látogatóknak, és valós segítséget kínál mindazoknak, akik külföldre – Európába, Észak-Amerikába vagy Ausztráliába – települtek.

Ismertető anyagok széles skáláját kínálja, keresztény erkölcsi tanításokat, egészségügyi cikkeket, de zenéket és prédikációkat is tartalmaz.

Az évek során az Intercer számos esetben végzett úttörőmunkát, mivel egy időben ez volt az egyedüli román adventista weboldal. Az alábbiakban felsorolunk néhány sikert, eredményt:

* 1997. – a megalakulás éve, az első román adventista weboldalként

* 1998. július – internetes online Biblia

* 1998–2003. – a „NET” műholdas evangelizációs szemináriumok közvetítése

* 2006. december – hangos Biblia mp3-as formátumban (Gaius Maximus

Romania, Alexandru Sorin Farc)

* 2007. március – Advenista Énekeskönyv mobiltelefonos alkalmazásra (Gaius Maximus Romania)

* 2007. – a Biblia mobiltelefonos alkalmazása több mint 70 nyelven és 100 kiadásban (Octavian Lupu, bible phone.net)

Kívánjuk, hogy az Úr áldja meg az Intercer tevékenységet, hogy fennmaradjon és hozzájáruljon az evangélium hirdetéséhez az Úr eljöveteleig.

Forrás: Adventista Info, 617/2013. február 1.

■ VILÁGEGYHÁZ

Újra előtérben az adventisták életstílusa

A *The Atlantic* folyóirat újból az adventista életstílusról és annak jótékony hatásairól cikkezett.

Az 1857-ben alapított kiadványnak jelenleg havonta 13 millió olvasója van. A folyóirat naprakész újdonságokat és tudósításokat közöl kultúráról, politi-

káról, üzleti életéről, technológiáról és művészetekről.

Romániában a cikket a Descopera.ro weboldal vette át. Az írás különösen képpen az adventisták körében megfigyelhető hosszú élet titkáról szól, és megjegyzi, hogy a főként vegetáriánus

étrend mellett a hívek nem fogyasztanak alkoholt, nem dohányoznak, továbbá lelki és társadalmi tevékenységekben vesznek részt.

Megjegyzendő, hogy az adventista életstílust már több mint 50 éve tanulmányozzák a tudósok, és meglepő kö-

vetkeztetéseket vontak le az élet minőségével és a hosszú élettel kapcsolatosan.

Figyelemre méltó, hogy milyen nagy érdeklődés fogadta a román fordítást,

amelyhez több tízen szóltak hozzá, továbbá több százan ajánlották tovább a Facebookon. Az angol szöveget több

mint 3500-an küldték tovább ismerőseiknek.

Forrás: Adventista Info, 6/18/2013. február 8.

Szökőár pusztított el egy adventista falut

A Salamon-szigeteken egy szökőár pusztított el öt falut, ezek közül az egyik adventista település. A pusztító hullámot egy földrengés okozta február 6-án.

Előzetes felmérések alapján 8 adventista testvérünk lelte halálát a katasztrófában. George Fafale lelkész, a salamon-szigeteki Adventista Egyház elnökének elmondása szerint a halottak száma akár elérheti a tizenhármat is.

A 2500 lakos közül hozzávetőlegesen 200 adventista maradt hajlék nélkül.

„A faluban víz alá került az imaház, a beáramló iszap teljesen tönkretette a bútorzatot és a melléktermeket” – mondta Fafale testvér. A víz elragadta a gyülekezet két csónakját is. „A salamon-szigeteki adventisták együtt imádkoznak Temotu falu lakóiért, és különösen azokért, akiket érintett a szökőár” – tette hozzá a lelkész.

Az ADRA más kormányzati és nem kormányzati szervezetekkel együtt próbál ruhákat és ivóvizet juttatni a rászorulóknak.

A Salamon-szigetecsoport Észak-Kellet Ausztrália közelében található, és közel 1000 szigetből áll. Mindez egyetlen államhoz tartozik, amelynek egy 2006-os felmérés szerint 550 000 lakosa volt. Fővárosa Honaira. A szigetlakók közel 10%-a hetednapi adventista.

Forrás: eud.adventist.org

Kiemelt és jutalmazott adventista projekt

Egy Németországban letelepedett kenyai származású adventista, Evelyn Brenda projektjét jelölték a „Deutscher Engagementpreis 2012” (a társadalom megjobbításáért felajánlott német díj) elismerésre.

Evelyn olyan kenyai lányokat segít, akiknek felnőtté válásuk korában a törzsi rituálékban megcsonkították a nemi szervét. Évente többször Kenyába utazik, és segítséget nyújt azoknak, akik elmenekülnek e szertartások elől, vagy akik már áldozatul estek. Alapítványának neve: „Kijado menedék-központ”. Itt lakást is biztosít a menekülőknél. Az áldozatok emellett ételmezt, ruházatot is kapnak, továbbá lehetőségük nyílik befejezni az elemi iskolát. Mindaddig közel 200 lány talált menedéket ebben a központban.

Evelyn hosszú távú terve az, hogy javítson a lányok helyzetén, harcoljon jogaikért, hogy megváltozzanak azok a szokások, amelyek arra kényszerítik a lányokat, hogy igen fiatal korban házasságot kössenek. A helyi közösség segítségével az otthonokban próbál meg-honosítani egy alternatív „szertartást”,

amely mellőzi a csonkítást, de mégis egy kisebb ünnepléssel jelöli a lányok felnőttkorba lépését.

Evelyn Brenda mindezek mellett adományokkal segít kenyai gyerekotthonokat. 2012-től támogatja azokat a nőket, asszonyokat, akik megcsonkításuk után – és megfelelő orvosi ellátás hiányában – inkontinenciával küzdenek. Ezek a nők gyakran teljesen elszigetelődnek társaiktól. Evelyn támogatásának köszönhetően húsz személy részesült már helyreállító műtétben.

Eközben különböző falvakban felvilágosító és nevelő kampányokat tart. Tevékenysége által Evelyn Brenda reményt nyújt az érintett nők életében, és jelentős mértékben hozzájárul Kenyában a lányok és a fiatal asszonyok életkörülményeinek javításához.

A Kijado rehabilitációs központ a Hetednapi Adventista Egyház keretében működik. Ezzel kapcsolatosan további információk találhatóak a www.kajiadoadventistcenter.org/ honlapon.

Forrás: eud.adventist.org

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2013 MÁRCIUSÁRA*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
március 29 – április 12.	<i>Valdens Diák</i> – könyvevangelizációs program	Slatina	Constantin Sinziana, könyvevangélista vezető, Olténiai Egyházterület
április 7.	<i>Bible Bowl</i> – bibliai fesztivál gyerekeknek és fiataloknak	Craiova	George Şchiopu, igazgató, Ifjúsági Osztály, Olténiai Egyházterület
április 16.	Választási közgyűlés	Kolozsvár	Észak-Erdélyi Egyházterület
április 18.	Választási közgyűlés	Marosvásárhely	Dél-Erdélyi Egyházterület
április 21.	Választási közgyűlés	Bakó	Moldvai Egyházterület
április 23.	Választási közgyűlés	Craiova	Olténiai Egyházterület
április 23.	Választási közgyűlés	Arad	Bánáti Egyházterület
április 28.	Választási közgyűlés	Bukarest	Munténiai Egyházterület
április 19–21.	házassági tanácsadó minitábor	Moieciu	Munténiai Egyházterület, Nevelési és Családi Osztály
április 29 – május 4.	Európai Egészségügyi Konferencia	Prága, Csehország	Inter-Európai Divízió

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ KÖZLEMÉNYEK

TÁMOGASD ÉVI ADÓD 2%-ÁVAL A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ NONPROFIT SZERVEZETEIT

Az Adótörvénykönyv 517/2003-as számú törvény 57. cikkének 4. bekezdése alapján a jövedelemszerzők évi adójuk 2%-át nonprofit szervezetek támogatására irányíthatják. A 230-as űrlap beszerezhető a konferenciáktól, lelkészekről, internetről (www.anaf.ro) vagy az adó-, illetve postahivaltól. Az űrlap kitöltéséhez szükséges adatok:

- a jövedelemszerző személyazonossági adatai, címe, személyi száma;
- az átutalandó összeg. Amennyiben nincs feltüntetve, az adóhivatal számolja ki;
- a nonprofit szervezet elnevezése, adónyilvántartási száma, IBAN-kódja.

Mellékeljük az űrlaphoz az előző évre kibocsátott összesítést (fişa fiscală), majd mindkét dokumentumot küldjük el ajánlott borítékban, vagy adjuk le az adóhivatalban.

A Hetednapi Adventista Egyházat támogató nonprofit szervezetek listája megtalálható a www.curieluladventist.ro honlapon, de áprilisi számunkban nyomtatott formában is közöljük.

Élet + Egészség
 Életmód, természetes táplálkozás, orvostudomány, család

Egy folyóirat a családnak!

A megújulás éve

Megújulás
 és
REFORM a fiataloknak

Lépj be most:
facebook.com/redesteptaresireforma

Fizess elő az ÉLET+EGÉSZSÉG folyóiratra!

A leghasznosabb információkat és leghatékonyabb megoldásokat kínáljuk a következő témakörökben: egészséges életstílus; táplálkozás; a modern civilizációs betegségek kockázati tényezői (szív- és érrendszeri betegségek, rák, cukorbetegség, elhízás stb.); családi kapcsolatok, erkölcs, pszichológia.

Továbbá esélyed van sorsolás útján megnyerni egy üdülési turnust a mezőmésesi (45 hely), vagy a podiși (25 hely) egészségügyi központ valamelyikébe. Ezek a helyek valódi egészségügyi oázisok, ahol gyakorlatba ültetik az *Élet+Egészség* folyóiratban található információkat és megoldásokat.

Az ajánlat a folyóirat magyar nyelvű kiadásának féléves előfizetésére érvényes, mely az év bármely hónapjában igényelhető.

További információk a www.viatisianatate.ro weboldalon; tel.: 021 323 00 20, 207-es belső telefonszám; fax: 021 323 00 40; e-mail: abonamente@viatisianatate.ro.

E HÓNAPTÓL VÁRJUK A JELENTKEZÉSEKET a Hetednapi Adventista Egyház Nyugdíjosztályához tartozó üdülőközpontokba. Az érdeklődők számára közöljük az alábbiakat:

SZOVÁTAI Üdülőközpont TURNUSOK 2013

- I. turnus: június 10 – június 20.
- II. turnus: június 24 – július 4.
- III. turnus: július 8 – július 18.
- IV. turnus: július 22 – augusztus 1.
- V. turnus: augusztus 5 – augusztus 15.
- VI. turnus: augusztus 19 – augusztus 29.
- VII. turnus: szeptember 2 – szeptember 12.

DÉL-EFORIE Üdülőközpont TURNUSOK 2013

- I. turnus: június 17 – június 22.
- II. turnus: június 24 – június 29.
- III. turnus: július 1 – július 6.
- IV. turnus: július 8 – július 13.
- V. turnus: július 15 – július 20.
- VI. turnus: július 22 – július 27.
- VII. turnus: július 29 – augusztus 3.
- VIII. turnus: augusztus 5 – augusztus 10.
- IX. turnus: augusztus 12 – augusztus 17.
- X. turnus: augusztus 19 – augusztus 24.
- XI. turnus: augusztus 26 – augusztus 31.
- XII. turnus: szeptember 2 – szeptember 7.
- XIII. turnus: szeptember 9 – szeptember 14.

TÁJÉKOZTATÁSÉRT ÉS HELYFOGLALÁSÉRT forduljon a Hetednapi Adventista Egyház Nyugdíjosztályához, **hétfőtől csütörtökig, 9 és 15 óra között**; telefon: 021/269 03 38, mobil: 0744 388 030, 0740 104 001; e-mail: casapensii@adventist.ro.

BEFIZETÉS az Unió Nyugdíjosztályán, illetve közvetlen átutalással, a következő bankszámlaszámra:

RO70BRDE445SV23727864450 – BRD, Jolie Ville Kirendeltség

ÁR: 90 lej/nap/fő, 4–14 év közötti gyerekeknek: 45 lej/nap/fő (szállás és napi 3 étkezés).

ÁR: 100 lej/nap/kétágyas szoba. 4–14 év közötti gyerekek számára pótágy igényelhető 25 lej/nap árban, pótágy nélküli díj: 10 lej/nap. Étkezést nem biztosítunk.

Hogyan kezeljük a konfliktusokat?

Volt egyszer egy gyülekezet, amelynek mindannyian szívesen lettünk a tagjai. Kellemes emléke a Szentírás beszámolója alapján még mindig felkelti érdeklődésünket, és azon gondolkodunk, hogy milyen volt az a hely, ahol a tagok „egy akarattal... és tiszta szívvel...”, dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva” (Csel 2:46-47) együtt éltek. Micsoda légkör! És voltak nehézségek is? Igen, csak hogy nem ezek kerültek előtérbe és nem ezek határozták meg a gyülekezeti életet.

Hogyan érték el azt, hogy ne a nehézségek váljanak meghatározóvá, hanem a tiszta prédikálás, szolgálat, testvéri egyetértés, missziós eredmények és „Jézus Krisztus, a megfeszített” (1Kor 2:2)? Mi volt a közöttük levő jó viszony kulcsa?

Egyes gyülekezetben ma miért tűnnek ki elsősorban a konfliktusok, az olyan tagok, akik nem tudnak megbocsátani, és miért láthatók a megromlott kapcsolatok? Talán nem ilyen gyülekezethez tartozol, de biztosan hallottál ilyen helyzetekről, és aggódsz, vagy épp te is ilyen nehézségben vagy. A konfliktusok, amelyek sokszor a gyülekezet vezetői között robbannak ki, évekig megoldatlanok maradhatnak, hisz mindenkinek „igaza” van. Ez azonban lelki, fizikai, pszichikai és érzelmi kimerüléshez vezet. A tevékenységben való részvétel helyét átveszi a tétlenség, elásódnak a talentumok, eluralkodik a pletykaszellem, a missziómunka pedig az ellenérzések mélységeiben süllyedő kincscsé válik. Néha befolyásos, becsvágyó emberek a résztvevői az ilyen nézeteltérésnek, és semmiképp sem engednek a saját véleményükből, hanem teljes meggyőződéssel próbálják véghezvinni emberi terveiket. Hogyan lehet véget vetni az ilyen, nehezen megoldható helyzetnek?

Vegyünk figyelembe néhány bátorító kilátást:

1. A jó oldalán nemcsak a hűségesek harcolnak, hanem a Szentlélek is közbenjár „kimondhatatlan fohászkodásokkal”.

2. A Biblia kijelenti, hogy a hűségesek szenvedése nem marad örökre vigasztalás nélkül (Jel 6:10).

3. A konfliktusok – habár Isten nem kívánja azokat, de még az emberek sem – lehetnek jótékony hatásúak is. Ezek azért történnek, hogy „a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek” (1Kor 11:19). Azokról van szó, akik vitázva nem hágják át a keresztyén szeretet törvényét.

A Biblia nyíltan szól a konfliktusokról

Igaz, hogy az előbb egy szép gyülekezet példáját említettem, ám a Bibliában találunk kínos helyzeteket, gyülekezeti konfliktusokat is. Isten nem söpri a szemetet a szőnyeg alá. A korinthusi gyülekezetben olyan helyzetek alakultak ki, amelyek súlyos csapást mértek a gyülekezet külső megítélésére. Pál apostolnak kellett közbelépnie, és a korinthusiakhoz intézett első levelének első 6 fejezetében néhány fontos utasítást ad.¹

A Biblia leírja a tagok közötti kapcsolatbeli feszültségeket, Isten ezzel szembeni magatartását és a gyakorlati megoldásokat. Jó, ha megtartjuk a bibliai egyensúlyt, hogy meglássuk, mi az, amit el kell mondani, és hogyan kell viszonyulni a konfliktusokhoz.

William Barclay kiemeli néhány – az Újszövetségben használt – görög kifejezés² jelentőségét, amelyek a személyek közötti konfliktusokra utalnak.

Akatharsis – szennyes gondolkodást jelent, tisztátalanságot, a seb köré gyűlt szennyet. A tiszta szív ellentéte ez az állapot, amikor valaki képtelen Istenhez közeledni.

Echtra – ellenségeskedést jelent. Pláton így ír a görögök és a barbárok közötti ellenségeskedésről: „véget nem érő háború”. Pál pedig: „Mert Ő a mi békességünk... (mivel) keresztfa által, megölvén az ellenségeskedést (*echtra*).” (Ef 2:14,16). Az *agapé* szeretet (Kain ellenérzése nélküli szeretet) ellentéte az *echtra*, az elme és a szív olyan állapota, amely válaszfalakat emel és kardot ránt.

Eris – konfliktust jelent, amely az *echtra* következménye. Az Újtestamentum többször utal negatív dolgokra. Ez megtalálható Korinthusban is (1Kor 1:11; 3:3). A konfliktus (*eris*) „egyházi tulajdonsággá válik, ha a vezetők és a tagok

többet gondolnak az emberekre, a szórakozásra, a hangzatos kifejezésekre és a személyes gondjaikra, mint Jézus Krisztusra”³. Ha a gyülekezetben Krisztus az Úr, akkor oda nem férkőzhet be konfliktus, *eris*.

Zelos – versengés, amely megrontja a kapcsolatokat és a személyes boldogságot. Az irigység neheztelő tekinteteket szül.

Phthonos – irigységet, gyűlöletet jelent. Az irigység ellenséges magatartáshoz vezet.

Thumos – ingerültség, kirohanás, dühroham, gonosz szenvedély. Helyes értelemben ez jelenti az igazságtalanság elleni lázadást, de mindenképpen az indíték a meghatározó.

Eritheia – önző ambíciót, küzdelmet jelent.

Dichostasia – nézeteltérést, lázadást, pártoskodást jelent.

Hariseis – szakadásokra, pártoskodó vitákra utal. Innen ered a hitehagyás kifejezés is, amely a gyülekezetben szakadáshoz vezet.

Skandalon – botránnykó, átok, csapda

A fenti kifejezések hajlamokra, rejtett magatartásformára és a konfliktusokra hajlamos ember szívére utalnak.

A konfliktus emberi módon történő kezelési módja

Az emberek eltérő módon tekintenek a konfliktusokra. Néha kényelemből nem vesszük figyelembe a kapcsolati szempontokat. Gyakran hallani a konfliktusban részt vevő személytől ilyen önámító kijelentést: „Személyesen nincs velem semmi bajom (ami azt jelentheti: „Közömbös vagyok hozzá, nem is szeretem, de nem is gyűlölöm”), vagy „Ő vétett ellenem, ő kérjen bocsánatot!”, „Ő többet vétkezett”.

Az ilyen kijelentések pedig, mint: „Ez egy lehetetlen ember”, „Sosem fog megváltozni”, „Még Isten sem tud mit kezdeni vele”, kizárja a megbocsátás lehetőségét. Ezek a megtérés és a hit hiányának a jelei. Néha megpróbálkoznak azzal, hogy saját személyüket pozitív fényben tüntessék fel, személyes szabályokkal érvelve, amelyek magas erkölcsi mércére utalhatnak, míg a másikat próbálják negatív fényben feltüntetni. Ez éppen olyan, mint az elbeszélésben, amelyben a király próbálja megoldani két fél között a nézeteltérést, és amikor meghallgatja az egyiket, rájön, hogy számára érthető a helyzet. Igen ám, de miután meghallgatja a másik felet is, ráébred, hogy egyáltalán nem találja a megoldást.

A legfőbb nehézség abból adódik, hogy figyelmen kívül hagyjuk: minden kisebb konfliktus az Isten és Sátán közötti nagy konfliktus része.

A Teremtő elleni lázadás Lucifer büszkeségének, gőgjének és önzésének volt az eredménye. Az igazi megoldásokat csak úgy érhetjük el, ha lemondunk arról a magatartásról, hogy „felébök hákok” (Ésa 14:13-14), azaz én akarok lenni az első.

Aki nem érti meg az evangéliumi, a keresztény szeretet lelkületét, amely az elveszettek megmentését keresi, még a gyülekezetben belül is emberi módon próbálja megoldani a helyzetet. Így a másikért mondott ima helyett megjelenik a másik alábecsülése, az őszinte beszélgetés helyét pletykáság veszi át, valamint nem lesz elegendő bátorság a helyzetet titkos, tapintatos módon megoldani, és az alázat helyett megjelenik az öngazultság. Skócia hajthatatlan lakóihoz így szólt Cromwell: „Krisztus irgalmára kérlek, gondolkozzatok el azon, hogy talán nincs igazatok”.

Néhány támpont a konfliktushelyzetekben

– *Légy bizakodó!* Válhatunk Jób csapattársaivá, aki szenvedése ellenére arra a napra tekintett, amikor minden fájdalmára Megváltója arcának látása fogja jelenteni a vigasztalást (Jób 19:22-28).

– *Tedd meg a te részed!* Ha kéred, Isten megvilágosítja elmédet, és tudni fogod, miként cselekedj (Jak 1:5). Javítsd meg az elrontott kerítések. Mondj le fölösleges ambícióidról, és alázatosan fogadd el, hogy te is tévedtél – még akkor is, ha pillanatnyilag nem tudod, hogy miben –, készséggel nyújtsd kezéd a megbéküléshez még akkor is, ha a veled szemben álló fél nem mutat erre hajlandóságot. Fogadd el egy kívülálló, megbízható személy tanácsait.

– *Cselekedj, amíg még pislákol a láng!* Ne várj túl sokat arra, hogy a konfliktusok megoldása érdekében kezdeményezz. „Csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt” (Jak 3:5). És habár Isten sok eset-

ben bizonyos idő elteltével munkálkodik, az idő maga nem oldja meg a dolgokat.

– *Légy elvhű!* Ne akard mindenáron megoldani a helyzetet. Türelemre lesz szükség, miután elvégezted a rád háruló részt, mivel egyes nézeteltérések csak a végső ítéletkor oldódnak meg. Legfontosabb az, hogy Isten előtt legyen tiszta szíved és lelkiismereted, tarts alapos önvizsgálatot, és légy alázatos. Akik mindenáron meg akarják oldani a helyzetet, gyakran pletykasághoz folyamodnak (3Móz 19:16), próbálnak nyomást gyakorolni és hazudni. „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig” (JerSir 3:26; Zsolt 5:3).

– *Járj azon az Úr úton, melyet az Úr mutat számodra!* A legbiztonságosabb út Mt 18:15-17 verseiben található. „Ne nézd el testvéred vétékét, de ne is pellengérezd ki azt (...) Ne engedd, hogy ellenérzéseid gonoszossá váltsanak. Ne engedd meg, hogy a seb elmérgesedjen, és a gyűlölet szavai hangozzanak el (...) Akármilyen volt is a téged ért támadás, ez semmiképp sem változtatja meg azt az isteni tervet, amelyet a nézeteltérések és a személyes sebek utáni kibékülés érdekében fektetett le az Úr.”⁴

– *Légy jószágos a bűnösrel, de határozottan ítéld el a bűnt!* Vétkezünk, ha azt képzeljük, hogy jobb, ha nem figyelmeztetünk valakit a tévedésére azért, hogy ne bántuk meg (engedékenység). Ez 33:7-9 verseiben azt olvassuk, hogy majd nekünk kell számot adnunk annak a személynek a vérééről, akit figyelmeztetnünk kellett volna bűnére (bűnről és nem vélekedésekről, feltevésekről van szó). Tehát ki kell fejezni a bűn iránti nemtetszést, de ez semmiképp se a bűnös ellen irányuljon (Ef 4:26).

– *A megoldás: térj meg!* Ideális esetben a konfliktusban levő személyek beszélgessenek el békésen és türelmesen, és együtt imádkozzanak az Isten által is elfogadott megoldásért (Jóel 2:12).

– *Tanulj Jézustól!* Az Ő életében is volt épp elég feszült helyzet. És hogyan reagált? Példáját azonban abból a szemszögből kell vizsgálnunk, hogy milyen társadalmi pozíciója volt, mert ha nem, akkor ott kiálthatunk fel ekképpen, hogy „Jaj néktek írástudók és farizeusok!”, ahol nem rendelkezünk erre isteni elhivatással. Őbenne meglepő módon párosult a türelem és a kezdeményezőkézség, a hallgatás és a kiáltás, a jóindulat és a határozottság, a szerénység és a hatalom. Ő mindent a nagy küzdelem részeként kezelt, amelyet kiválóan ismert, ezért a gonosz-

ság gyökerét, Sátánt sújtotta. Az embereket a bűn áldozatainak tekintette, és próbálta megmenteni őket (Mt 18:15 u.r.).

A gyülekezet hozzáállása

Miután megtettük a Mt 18:15-16 szerinti első lépéseket, a tanúk előtt lefolyt párbeszédet, és még mindig nem oldódott meg a konfliktus, akkor az egyháznak vállalnia kell a megoldás felelősségét. Az egyház „Isten eszköze, amely által népe között fenntartja a rendet és fegyelmet. (...) Az egyház felelőssége, hogy kizárja tagjai sorából a méltatlanokat, akik nem keresztényies magatartásukkal gyalázatot szereznek az igazságnak.”⁵

És habár napjainkban engedékenység váltotta fel a fegyelem helyét az egyházi mércében is, Isten azt szeretné, hogy felelősséget vállaljunk és támogassuk az evangéliumi alapelveket.

Összegzésként

A reformátorok korában nézeteltérés keletkezett Wesley és Whitefield között, „de amikor Krisztus iskolájában megtanulták a szelídséget, a kölcsönös megbocsátás és jóindulat megbéküléshez vezette őket. Miközben mindenütt oly sokan tévelygtek, vétkeztek, és bűnösök rohantak a pusztulásba, nem volt idejük a vitára.”⁶ Az apostolok a felházban tartózkodtak, és Krisztus, valamint az evangélium annyira kedves volt számukra, hogy mulandó hiábavalóságnak tartották az energiapazarló vitákat. Azok, akik sérelmeikkel foglalkoztak, az Istennel való megbékélés prédikálói lettek.

Sátán tudja, hogy ha meg tud gátolni a megbocsátásban, akkor nem fogjuk a Messiás eljövetele előtt az utat készíteni. Ő azt akarja, hogy ez az esemény a lehető legtöbbet késlekedjen. A megoldatlan feszültségek kimeríthetik a lelkeket, de a gyülekezet arra hívatott, hogy ma Keresztelő János munkáját végezze. ■

Bogdan Platon,
lelkész, Dumbrăveni,
Vrancea megye

1. A következő bibliaversek rámutatnak arra, ahogyan az apostol a gyülekezetben levő vitás kérdéseket kezelte: 1Kor 1:10-13; 3:1-5; 5:1; 6:1-7.

2. William Barclay, *Az Újszövetség egyes kijelentéseinek jelentéstani elemzése*, Illinois, USA, Societatea Misionară Română, 33-64., 230. old.

3. *i.m.*, 48. old.

4. Ellen White, *Bizonyságtételek*, 7. köt., Bukarest, Viața și Sănătate Kiadó, 1996, 259. old.

5. *i.m.*, 262. old.

6. Ellen White, *A nagy küzdelem*, Bukarest, Viața și Sănătate Kiadó, 2002, 225. old.

A Drobeta-Turnu Severin-i gyülekezet

Drobeta Turnu-Severinben az adventista gyülekezet 116 tagot számlál, akik elkötelezték embertársaik szolgálatában, odafigyelnek szükségleteikre és felhasználják az Istentől kapott talentumokat. A szombatiskolai csoportok a diakóniai csoportokkal összefogva támogatják imában a gyülekezeti tevékenységet, könyveket osztanak, a börtönben szolgálnak, betegeket látogatnak, élelmet és ruházatot biztosítanak a szükségben levőknek. A városban lényegesen növekedett az egyház befolyása a könyvevangélista munka és a „Sola Scriptura” Könyvesbolt megnyitása óta.

A gyülekezet szép múlttal rendelkezik. A környéken az advent hit elterjedése szorosan kapcsolódik a Crăguiești községből származó Goia Ion testvérhez. Őt 1916-ban besorozták katonának, majd összetűzésbe került egy tiszttel, és fegyvert fogott felettesére. A craiovai törvényszék mondta ki felette az ítéletet. Itt találkozott Manea testvérrel, egy adventista tiszttel. Mélyesen megérintette őt az istentisztelet, amelyen részt vett, ezért megígérte Istennek, hogy ha ki-

menekíti ebből a nehéz helyzetből, akkor egész életében Őt fogja szolgálni.

1918-ban, a Dunában keresztkelkedett meg Beșliu testvérrel együtt. A keresztségen Petre Paulini lelkész szolgált. Stănescu lelkész munkássága nyomán az adventisták kis csoportjához további testvérek csatlakoznak: Greavu, Opriș, Potra, Nemeș, Puținchici, Bălașa. Az első imaház az Independenței utcában volt, amely hamarosan szűkösnek bizonyult. A gyülekezet 1927-ben az Antonini út 12 szám alá költözik. 1954. október 19-én az egyház megvásárolja az Aurelian utca 98 szám alatt levő „Băbeanu Bank” épületét, melyet átalakítanak imateremmé. A 2. Világháború és a kommunista időszak nehézségei ellenére, a tagok állhatatosságának köszönhetően fejlődött a gyülekezet. Eddig 18 lelkész szolgált a közösségben.

A gyülekezet előtt nagy evangelizációs kihívás áll, ha figyelembe vesszük, hogy városunknak 118 000 lakosa van, akiknek szükségük van Krisztusra. Ám hittel tekintünk azokra a csodákra, amelyeket Isten megtehet hűségesei gyermekei által.

Ciprian Corneliu Ciurea, lelkész

Virgin-szigetek

A Virgin-szigetekhez 90 sziget tartozik, amelyek nagy része kicsi és lakatlan. A szigetcsoport 100 kilométerre fekszik Puerto Rico partvidékétől. Teljes összfelülete 505 km², és több mint 130 000 lakosa van.

A szigetcsoport egyik részét Brit Virgin-szigetek néven ismerjük, a másikat pedig Amerikai Virgin-szigetként. Előbbi természetesen Nagy-Britannia, utóbbi pedig az Amerikai Egyesült Államok fennhatósága alatt áll.

Az ország a nevét Kolumbusz Kristóftól kapta, és már attól az időtől kezdve folyamatosan egyik nagyhatalom fennhatósága alól a másikba került.

Lakosai már az 1600 évektől vallásszabadságot élveznek. Többségük protestáns: metodisták az amerikai részen és anglikánok a brit oldalon.

Az Amerikai Virgin-szigeteknek kilencszer több lakosa van, mint a brit résznek. Ez az Adventista Egyház tagjai körében is megmutatkozik. A Brit Virgin-szigeteken mintegy 1628 tag és 8 gyülekezet, míg az Amerikai Virgin-szigeteken 8317 adventista és 13 gyülekezet van.

Adventista misszionárius elsőként 1900-ban érkezett a szigetekre A. Palmquist misszionárius lelkész személyében, aki adventista könyvek árusításából élt St. Thomas szigetén. Rövid idővel azután újabb adventista misszionáriusok érkeztek és 1905-ben felépült az első gyülekezet, majd három évvel később az elemi iskola is.

A St. Croix-szigeten James Matthews kezdett el dolgozni 1909-ben, és tevékenysége folytán 40 személy keresztkelkedett meg, akikkel megalapította az első adventista gyülekezetet is.

1930-ban Puerto Ricóból származó laikusok egy csoportja vitte el a spanyol ajkúaknak az advent üzenetét. Munkájuk nyomán 1963-ban már 100 tagú gyülekezet volt a szigetekben.

A gyülekezetek gyarapodásának egyik legfontosabb tényezője az oktatás, a brit virgin-szigeteki középiskola 111 tanulója közül 55 adventista.

Az oktatás mellett az egészségügyi programok, a társadalmi munka és az evangelizációs kampányok is annak az örömmek a bizonyítékai, amellyel az adventisták Üdvözítőjük hamarosan bekövetkező eljövételét hirdetik.

Adrian Neagu, lelkész

Isten családjához tartozol

Az ima és az Istenbe vetett bizalom szerepe a gyülekezeti konfliktusok rendezésében

Egyszer valaki azt mondta, hogy a probléma megoldásához vezető út hosszúsága egyenlő a térd és a padló közötti távolsággal. Az ima és az Istenbe vetett bizalom közelebb hozzák hozzánk a mennyet, és képesek megváltoztatni az Istenről alkotott felfogásunkat, de bennünket és a mellettünk levő embereket is. Nem hinném, hogy van keresztény, aki ne tudná, hogy e két dolog elengedhetetlen együttélésünk szempontjából, és nem hiszem, hogy van imaóra, amikor ne imádkoznánk közösségért és a nézeteltérések megszűnéséért.

Ezzel egy időben azonban mintha túl gyakran elfeledkeznénk arról, hogy tennünk kell valamit. Ilyen értelemben azt hiszem, a „*hogyan*” kérdésnél (például: „Hogyan oldjunk meg egy nézeteltérést?”, „Hogyan élhetnénk békében egymás mellett?”) fontosabb a „*miért?*” kérdés. „Miért kell együtt élnünk a gyülekezetben?”, „Miért béküljek ki embertársammal?”, „Miért ne tanulmányozzak inkább otthon ahelyett, hogy a gyülekezetbe mennék, találkozni azzal, vagy azokkal, akiknek szálla vagyok a szemében?” Ha kellően erőteljes a „*miért?*”, akkor az első kérdésre önmagától adódik a válasz.

Miért van szükségünk egymásra?

A kérdésre válaszolva, egy egyszerű esetből indulunk ki, és pedig abból, hogy a családon belüli elfogadás nem intelligenciára, szépségre vagy adottságokra épül, hanem egyszerűen arra, hogy egymáshoz tartozunk. Vér szerint kötődünk egymáshoz, de összekötnek a fogadalmak, a befektetett idő és érzelmek stb. A többség védelmezni és óvni szeretné családját. Hasonló elemeket fedezünk fel a lelki család esetében is. Krisztus vére kapcsol egymáshoz bennünket, a Vele és az egyházzal kötött keresztiségi szövetségkötésünk által. Az egyház olyan család, amelyet Ő adott nekem, és nem emberi szempontok alapján történik a befogadás ebbe a családba, hanem Isten gondviselése folytán.

Isten terve már kezdetben az volt, hogy megtapasztaljuk a közösségi életet (Ef 1:5). Ő mondta: „nem jó az embernek egyedül lenni” (1Móz 2:18). Ezt a gyülekezetben megélt tapasztalatot nevezzük „közösségnek”. A közösség közös élet-tapasztalatokat jelent. Isten arra hívott el bennünket, hogy csatlakozzunk egy közösséghez. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy a gyülekezettől való eltávolodás a lelki hanyatlás tünete.

Másodsorban, leginkább együttélésünkkel mutatjuk be Isten természetét, amely a Szentháromság tagjai közötti kapcsolatra épül. Ezt a kapcsolatot a szeretet határozza meg, és a családra utaló szavak fejezik ki: Atya, Fiú és Szentlélek. Ezáltal mi az Ő gyermekei vagyunk (Gal 3:26). A közös élettapasztalat a következőket foglalja magában: önzetlen szeretet, tényleges szolgálat, áldozatkész odaadás, megértő vigasztalás.

Harmadsorban, a család egy csodálatos ajándék és hatalmas előjog, amely mindenkinek a javát szolgálja. A gyülekezeti élet egyik előnye az, hogy segít a lelki növekedésben (Ef 4:16). Egymástól tanulva és egymásnak számot adva gyorsabban növekszünk és erősödünk. A gyülekezeti család továbbá elhárítja az önző elszigetelődés veszélyét (1Kor 12:26; 1Jn 3:16). A „törődj a magad dolgával” minden bizonnyal nem keresztényi kijelentés.

Negyedsorban pedig, annak ellenére, hogy a Krisztussal való kapcsolatunk személyes, Isten sosem akarta, hogy ez „magán kapcsolat” legyen. A keresztényi élet Krisztus és keresztény társaink iránti odaadást jelent. Krisztusnak átadva magad kereszténnyé lettél, ugyanakkor egy gyülekezet tagjává válsz, és egy sajátos keresztény embercsoporthoz tartozol. Az első döntésed üdvösséget, míg a második közösséget eredményez.

Megértettük immár, hogy miért annyira fontos egy gyülekezethez tartozni, és miért nem helyes megfontolatlanul elszakadni a közösségtől. Most pedig meghívlak, hogy fedezzük fel (újra) az ima és az Istenbe vetett bizalom sze-

repét a gyülekezetben felmerülő nézeteltérések vonatkozásában.

A pozitív hozzáállás és a hit szerepe a konfliktusok megoldásában

Mint minden családban, az élet során is elkerülhetetlenek a konfliktusok. A közösségben a lelki fegyelem megőrzése nem könnyű feladat. Különbözőek vagyunk, mindannyian bűnösök vagyunk és megbántjuk egymást. A nehézséget nem a konfliktus maga, hanem ebben az esetben a mi hozzáállásunk jelenti.

Van két egyszerű szó, amely megváltoztathat téged, megváltoztathatja gyülekezedet és jövődet: „hit” és „optimizmus”. Figyelemre méltó, hogy naponta megválaszthatjuk magatartásformánkat. Nem változtathatjuk meg a múltat, az elkerülhetlent, vagy az emberek reakcióit bizonyos helyzetekben. Egyetlen dolgot tehetünk: megváltoztathatjuk magatartásunkat. A pozitív, egészséges, reménységre és hitre épülő magatartás a gyülekezet fejlődésében a legfontosabb emberi tényező.

A magatartás az elme szűrője, amelyen át az ember a világot látja, értelmezi a helyzeteket. Ezért Isten művének legnagyobb akadálya a mi magatartásunk. Ugye, milyen gyakran szoktuk mondani: „Ez nem megy!”? Hitre épülő optimizmussal gyülekezetünk a remény és a hit helyévé válhat. A nehézségekről a hit szemszögéből beszélj, nevezd ezeket lehetőségekné és kihívásoknak, a leleményesség alkalmainak, nem pedig korlátoknak. Csak azok az emberek fogják kimozdítani abba az irányba a gyülekezetüket, amelybe Isten akarja, akik bíznak Istenben és abban, hogy Ő képes megtenni még a lehetetlent is.

A hitre épülő optimizmus az a hit, amellyel elfogadod a valóságot, de azt is, hogy Istennél minden lehetséges. Ez a hozzáállás szíveket változtathat meg, tanítványokká tehet embereket még ott is, ahol kezdetben nem hallgatnak rá. Ebben az időben fogja Isten gőzelemre és sikerre vezetni egyházát. Ha szeretnénk e siker részesei lenni, akkor hinnünk kell Istenben és Szentlelkében. „Több hitre és Istenbe vetett bizalomra van szükség. Ő sikerre fogja vezetni művét. Az őszinte imák és a hit fogják megtenni azt, amit saját eszközeinkkel mi nem tehetnénk meg.”

A hittel telt magatartás megengedi Istennek, hogy csodákat tegyen közöttünk, ezek a csodák pedig még több hitet gerjesztenek, és Istennek még több látható tettét. Semmi sem buzdítóbb, mint látni a közöttünk munkálkodó Istent.

Tanúja lenni Isten szokatlan módon személyeket és egyházát megerősítő munkájának.

A gyülekezet alázat által fejlődik. A felfuvalkodás, önelégültség és megátalkodott büszkeség minden másnál hamarabb megrontják a közösséget. De az Istenbe vetett hitre épülő pozitív magatartás a hittestvéreim – ugyanakkor az egyházon kívüliek – elfogadását jelenti. A konfliktus alagútja ekképp válik a közeledéshez vezető folyosóvá. A konfliktus teremt meg a lelki fejlődés felé vezető utat. A nézeteltérések megoldásához még több hozzáállásra van szükség. Amikor épp meg akarjuk dorgálni a másikat, akkor arra kényszerülünk, hogy hallgassunk és meghallgassuk a panaszát. Amikor türelmetlenül akarjuk megértetni magunkat, akkor kell mindent megtennünk azért, hogy megértsünk másokat. Miközben próbáljuk kifejezni elvárásainkat, törekednünk kell arra, hogy megértsük a másik ember fájdalmát. Amikor rá akarunk világítani valakinek a tévedéseire és helytelen viselkedésére, akkor kell irgalmatlanul megvizsgáljunk saját helytelen magatartásunkat. Amikor megoldódik a nézeteltérés, a szemben álló felek kénytelenek közeledni egymáshoz. Megoldást kerestek és egymás iránti vágyat fejlesztettek. Ekkor már megszűnünk lelki értelemben kisedek lenni. A lelki fejlődés azt jelenti, hogy elhagyunk minden rosszat, ravaszságot, álnokságot, gyűlöletet és rágalmozást (1Pt 2:1-17), mivel ezek gyerekes dolgok. Ha azt állítjuk, hogy nem tudjuk felkelteni az emberek érdeklődését, és nem tudunk eljutni hozzájuk, ezzel Istent korlátozzuk, de magunkat, sőt még azokat is, akiket befolyásolni próbálunk. ■

Dragoş Braşoveanu,
lelkész, Călăraşi

„Avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiaának?”

Avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiaának?” Ez a Biblia első lapjain található kérdés az egymás iránti felelősségünk felülvizsgálatára szólít fel. A mennyei eredet kapcsolatot jelent. A mennyei képmásra teremtett ember nem érzi jól magát egyedül. És mégis, ahol legalább két ember van, ott paradox módon megjelennek a konfliktusok is.

Kain és Ábel, az első földi testvérpár között felmerült a nézeteltérés, amelyet nem tudtak megoldani kellő módon. Igaz, hogy Ábel meggyilkolásával Kainnak már nem volt vitapartner, ám ez távolról sem jelentette a probléma megoldását, inkább annak elmélyülését.

Ha pedig így viszonyult egymáshoz az első testvérpár, akkor hogyan kellene viszonyulniuk egymáshoz a 21. század „testvérei”? Vajon „őrizője vagyok atyámfiaának”, akiért Krisztus életét adta?

Ki az én felebarátom?

El kell ismernünk, hogy a mai társadalomban, de főleg a bibliai időkben a *testvér* fogalmát kiterjeszthetjük az alapértelmezéstől (ugyanazon szülőtől származó személy) a különleges baráti kapcsolatokra is, azonos meggyőződésekkkel, értékekkel és eszményekkel rendelkező személyek kapcsolatára, ami azt jelenti, hogy egy bizonyos embercsoporthoz tartozol. Ennek értelmében a *testvérekre* két alapvető dolog jellemző: elsősorban a közös származás, másodsorban a közös eszmények, ideálok.

Alapvetően „az egész emberiséget egy vérből teremtette” (Csel 17:26), és *testvérek*, ezért felelősséggel tartozunk egymás iránt. Annál inkább kötelességünk gondoskodni egymásról, mivel kapcsolatunk vérrokonságra, vagy hitre épül. „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát. Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól vala, és meggyilkolta az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt?

Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreié pedig igazak.” (1Jn 3:10-12)

Ezért nem csak az az igazi *testvér*, akinek ugyanazok a szülei, de még az sem, aki másokkal együtt ugyanabban a gyülekezeti nyilvánvalóságban szerepel, és az sem, aki mindig dicsér és hízeleg, hanem az, aki tudja, hogy miként mondja ki még a fájdalmas igazságot is. „*Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. Jó szándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölőnek csókja.*” (Péld 27:5-6).

Az „őriző”, avagy mit kell tennem testvéremért

A bűn ellenségeskedést eredményez, az ellenségeskedés pedig akadályokat szül. Az akadályok leküzdéséhez kommunikálásra van szükség, elsősorban a *testvérekkel*. Sőt, mi több, mielőtt elmergesedne a helyzet, meg kell oldani minden feszültséget: „*A nap le ne menjen a ti haragotokon*” (Ef 4:26), mondta Pál apostol. Még az imádat sem helyettesítheti a konfliktusban levő személyek közötti kibékülést: „*Azért, ha a te ajándékodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiaának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb békéld meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat.*” (Mt 5:23-24).

„*Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát* (Mt 18:15), mondja Krisztus. A tévedést ne meséld el másoknak. Elmondani egy személynek, majd egy másiknak, és egy harmadiknak is, azt jelenti, hogy a hír egyre növekszik, a rossz gyarapodik és az egész gyülekezetnek szenvedést okoz. Oldd meg a helyzetet „*kettőtök között*”. Ez Isten terve. Ne nézd el testvéred bűnét, de ne pellengérezd ki, hogy ne nehezítsd meg a helyzetét, mert akkor a dorgálás bosszúállásnak fog tűnni.”¹

Egyesek azzal érvelnek, hogy nem az én *testvéri* kötelességem felhívni a vétkező figyelmét, ha

nem személyesen ellenem vétett. Egyesek szerint ilyenkor „tekintélyesebb személyre” van szükség. Tulajdonképpen alaposan meg kell vizsgálnunk, hogy milyen mértékben van jogunk megdorgálni a vétkezőt, a vele kialakított kapcsolatunk alapján. Itt nem is a feddésről van szó, hanem arról, hogy azt mikor és hogyan gyakoroljuk. A feddés megfelelő időpontját és módját „Istennek, a nagy Ítéelőnek”² kell ihletnie.

„A vétkező tagokkal szemben Isten népe a Mt 18. fejezetben leírt üdvözítői tanácsot kövesse. Az ember Krisztus Urunk drága véren megváltott tulajdona, akihez oly szeretettel kötődik, mint saját Atyjához. Mennyire figyelmesnek kellene lennünk tehát, hogy miként viselkedünk másokkal...! Krisztus szeretetével és kedvességével a szívedben közeledj a tévedőhöz, és próbáld orvosolni a helyzetet. Beszélj hozzá nyugodt hangon. Ne engedd, hogy haragos szavak hagyják el ajkaidat... Az egész menny figyel a kárt szenvedő és az ellene vétkező személy közötti találkozára.”³

Ám túl gyakran hanyagoljuk el ezt a kötelességünket, mivel tudatában vagyunk annak, hogy a feddés kellemetlenségekkel járhat. „Ez nem az én dolgom”, szoktuk mondani. „Feddje meg a lelkész vagy a presbiter, esetleg a bizottság... Rám biztosan meg fog haragudni, és ezt én nem akarom.” Csakhogy a problémától való menekülés nem azt jelenti, hogy meg is szabadul-

tunk a nehézségtől. Pilátus bűne semmivel sem volt kisebb azzal, hogy kezeit mosva kijelentette: „A ti dolgotok!”, pedig neki kellett volna döntenie az Üdvözítő sorsáról. Ilyen helyzetekben Isten mindannyiunkat tekintéllyel ruházott fel: „Embernek fia! Örállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Haláltnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted, és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétké miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg.” (Ez 3:17-18; lásd még: Ez 33:1-9).

És mivel a testvéri kapcsolatoknak a szeretet a meghatározója, többet jelent egyszerű kötelességnél a konfliktusban levő embertársam helyzetének a megoldása. Aki igazán szeret, mindent megtesz annak érdekében, hogy testvérét helyreigazítsa és megbocsásson neki. Aki mennyei megbocsátásban részesült, a megbocsátás lelkületét fogja árasztani maga körül.

„Amikor a vétkező elfogadja a Krisztus szeretetével mondott feddést, bevallja vétkét és bocsánatot kér Istentől és testvérétől, akkor mennyei fény árad szívébe. Véget ért a vita, helyreállt a bizalom és a barátság. A szeretet olaja eltávolítja a seb okozta fájdalmat. Isten Lelke köt szívet szívhez, és a mennyben ének csendül az egység helyreállítására.”⁴

Kereshetünk akárhány tanácsot és emberi megoldást, ám Isten Lelkének befolyása nélkül, amely meggyőzi az embert a „bűn, igazság és ítélet” tekintetében, minden hiábavalónak bizonyulhat. A Szentlélek tesz érzékennyé, hogy az Üdvözítő jellemét tükrözze magatartásom és viselkedésem.

Az annyira vágyott és garanciaként elfogadott Üdvözítő áldozata készlet arra, hogy félretegyem a büszkeség, az előítéletek és társadalmi szigorok akadályát, és forduljak testvérem és testvérnőm felé, hogy helyreállítsam vele kapcsolatomat, keressem a békülést, kihasználva minden emberi lehetőséget ennek érdekében.

„Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat.” (Ef 2:13-14) ■

1. Ellen White, *Bizonyágtételek*, 7. köt., 260. old.
2. *i.m.*, 4. köt., 180. old.
3. *i.m.*, 7. köt., 260–261. old.
4. *uo.*, 261. old.

Felix Jercäu,
lelkész, Slatina

A lelkész szerepe a gyülekezeti élet feszültségeinek megoldásában

Nehézségek az egyházban

Az évek során az egyházban gyakran merültek fel nézeteltérések, nehézségek. Az utolsó időben, amikor a jó és a rossz közötti küzdelem a tetőfokára hág, az egyház kimondhatatlan nehézségek elé néz.

Sokasodni fognak a tantételbeli nézeteltérések, ami sokak elméjében zavart kelt, és megnehezíti az egyház tevékenységét. Szakadár mozgalmak jelennek meg és alapjaiban megrendítik az egyház intézményeit. Liberális áramlatok tiporják lábba az Isten által rendelt erkölcsi normákat. Hirtelen világias lelkület hatol be az evangéliumi lelkületbe és eddig még soha nem tapasztalt feszültségeket okoz a tagok között.

E pusztító hatások mellett az egyházban egyre gyakoribbak lesznek a testvérek közötti konfliktusok, amelyeket büszkeség, irigység, elsőbbség utáni vágy, erkölcsi tévelygések okoznak, és még sok más nehezen azonosítható, káros tényező.

A lelkész szerepe

Évekkel ezelőtt bizottsági ülésen vettem részt egy olyan gyülekezetben, ahol tisztelték a lelkészt, de szigorú elvárásai is voltak. Megkérdeztem, hogy tudnának-e említeni olyan lelkészt, aki minden várakozásuknak megfelelt. Az egyik presbiter így válaszolt: „X testvér óta nem is volt lelkészünk!”

Igensak elcsodálkoztam, mivel tudtam, hogy azóta már jó néhány lelkész megfordult a gyülekezetben, ezért megkérdeztem, hogy mi tette ezt a lelkészt olyan emlékezetessé. És a presbiter így válaszolt: „Nehéz időket élünk át akkor. Nem

lehetett cukrot, lisztet, olajat, rizst beszerezni, még a kenyeret is fejadagra kaptuk. A gyülekezetünkben volt néhány szegény özvegyasszony. Amikor hozzánk jött a lelkész, mindig hozott valamit a táskájában: kenyeret, egy-egy fél kilogramm rizst, cukrot, olajat és miegymást. Meglátogatta a rászoruló személyeket és mindenkinek vitt valamit. Elővette a Bibliát, felolvasott egy reményteljes igeszakaszt, majd együtt imádkoztak. Távozása után mindenki hálakönnyekeket hullatott, és úgy érezte, hogy Isten embere egy ajtót nyitott meg előtte.

És a presbiter tovább folytatta beszámolóját: „Ha két személy összeveszett, a szombati istentiszteletek között felkereste őket. Szelídséggel közeledett hozzájuk, beszélt az Üdvözítő szeretetéről, türelméről, alázatáról és szelídségéről, amelyet nekünk is el kellene sajátítanunk.

Együtt imádkozott a tagokkal, felolvasott a Szentírásból és velük együtt sírt. Ha a vitában álló személyek nem békültek ki, a helységben maradt másnapra is, és megkereste őket a mezőn, munkájuk közben. Kukoricaszedéskor velük együtt dolgozott, és tovább végezte békéltető tevékenységét. Addig nem ment haza, amíg nem békültek meg a testvérek. Ilyen volt a lelkész, akit mi nem tudunk elfelejteni, és amilyen azóta sem volt.”

Ez a tapasztalat többet sejtet, mint békítő, konfliktuskezelő technikákat. Nagyon jól példázza, hogy milyen az a lelkész, aki törődik a rábízott lelkekkel és kész saját lelkét adni értük. Ilyen az a lelkész, aki megértette hivatását.

Megérti munkája félelmetes ünnepélyességét és szereti az embereket. Ezért kész tűrni, nem haragszik meg, ha lenézik, nem válaszol a provokációkra, nem használ durva, ítélkező, bántó szavakat. Tudatában van hiányosságainak, és minden tettét a türelem és bölcsesség jó Lelke vezeti. Imádkozik a tagokért, velük együtt sír,

azonosul a problémáikkal, mivel Annak nevében szolgál, aki elhívta őt a munkára.

A tantételektől való elhajlás okozta nehézségek

Bizonyára a legszomorúbb, fájdalmasabb és nehezebben kezelhető problémák közé tartoznak a tantételektől való elhajlás okozta nehézségek. Ezek gyakran álcázott diverzióként lapfangnak a felszín alatt, és sok esetben befolyásos embereket érintenek. És ha ezek ráadásul még látható pozíciót is töltöttek be a gyülekezetben, akkor a hatás annál drámaibb és fájdalmasabb.

Az ámitások eme területén a lelkésznek mindenre fel kell készülnie. Nagyon nehéz, és sok esetben lehetetlen megmenteni az ilyen útra tévedőket. Ilyen helyzetben a lelkészre fontos feladat hárul. Ezzel párhuzamosan huzamosabb ideig készítse fel a gyülekezetet a Szentírás és a Prófétaság Lelkének fényében az egészséges lelki tanításokra. Látogasson meg minden tagot és ismertesse a gyülekezetben létező tévtanok veszélyességét, de semmi esetre se nevezze meg azokat, akik ezeket a meggyőződéseket vallják.

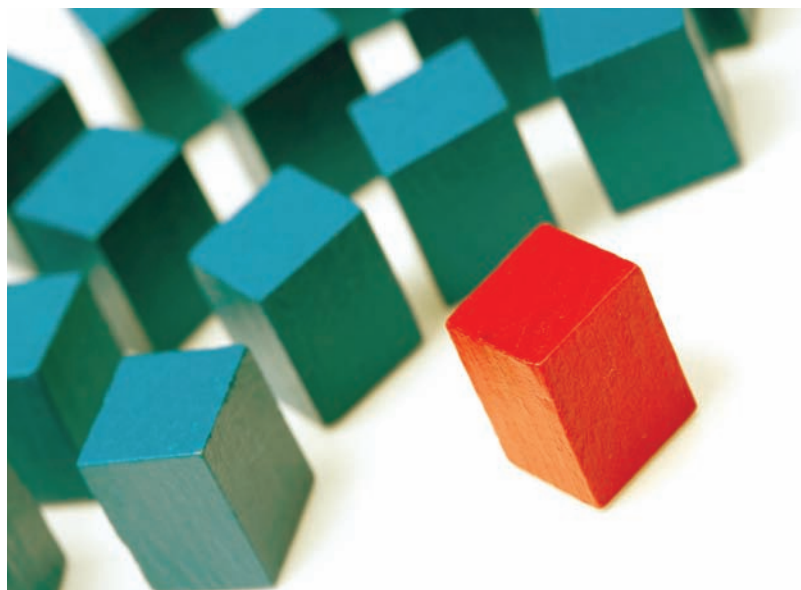
Beszélgessen el türelmesen azokkal, akik ilyen káros nézeteket vallanak. Ennek érdekében alaposan tanulmányozza a felmerülő problémát, és ismerje meg ezen irányzatok múltját, történelmét. Fontos, hogy szorosan együttműködjön az egyházterülettel és kérjen segítséget.

És habár ez a munka kimerítő, kemény és felkavaró, a lelkész minden körülményben maradjon Isten embere. Csak a Szentlélek bölcsessége adhat önfegyelmet, erőt, méltóságot, olyan jellemtulajdonságokat, amelyek szükségesek ilyen esetekben.

Ha a türelemmel és kellő időráfordítással végzett próbálkozások nem hoznak eredményt, és a lelkésznek a gyülekezet elé kell tárnia az ügyet, akkor is az Úr Jézus lelkülete vezesse és hassa át.

Egyetlen percig sem szabad azt sugallnunk, hogy szeretnénk megszabadulni és elúzni a nyájtól néhány tévelygőt. A gyülekezetnek éreznie kell a fájdalmat és vállalnia kell továbbra is, hogy imádkozik azokért, akikkel szemben kifejezte nemtetszését.

Visszaemlékszem egy intelligens, karizmatikus fiatalember esetére, aki szakadár egyházat alapított, és az „anyaegyházétól” eltérő nevet próbált keresni. Többször elbeszélgettünk. Még kizárása után is felkeresett az irodámban. Nagyon zavart volt és éreztem, hogy ádáz küzdelem dúl lelkében. Valahányszor elköszöntünk, imádkoz-

tunk egymásért és tisztelettel viszonyultunk egymáshoz. Éreztem, hogy még összeköt valami.

Egy idő után hallottam, hogy visszatért az egyházba. Erről később mesélt:

„Eltökéltem, hogy hivatalosan is bejegyeztetem az újonnan alapított egyházat. Ám nem tudtam mitévő legyek, kihez forduljak, hogyan is kezdjem el. Ezért eldöntöttem, hogy elme gyek az Unióhoz. Érkezésemtől épp az elnök fogadott. Elmondta, hogy az általam keresett személy nincs az irodában, majd megkérdezte, hogy miben segíthet.

Előálltam a tervemmel, elmondtam, hogy milyen nevet szeretnék adni egyházamnak, és kértem, hogy irányítson a problémámat megoldani képes személyhez. Előbb elcsodálkozva nézett rám, majd megértést tanúsítva mondta, hogy az általam választott név nem a legjobb, mivel nagyon hasonlít az »anyaegyház« nevéhez.

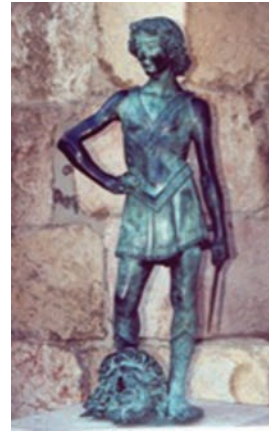
De eltekintett ettől az apróságtól, és elővette a határidőnaplóját. A folyosón egyetlen szék volt, ezen ültem egy kis asztalka mellett. Az elnök magas ember volt, ezért letérdelt mellém, egy papírlapot tett az asztalra, majd ráírta a személy telefonszámát, akihez fordulhatnék, és további tanácsokkal látott el. Amikor láttam, hogy az unióelnök az Úr Jézus szelídségével térdel mellettem, egy belső kiáltást hallottam: »Meddig bántasz engem?« Azzal az elhatározással távoztam onnan, hogy visszatérek az egyházba.”

Milyen jó, hogy e fiatalember esetében a Szentlélek segítette a lelkészt, Isten emberét, hogy betöltse szerepét. ■

Teofil Petre,
lelkész, Munténiai
Egyházterület

Jeruzsálem útja

Minden ember hosszabb-rövidebb életutat jár be, 60–80 évet. És így van ez a városokkal is, mivel nekik is van életútjuk. Egyesek kevés ideig maradnak fent és csak romok maradnak utánuk, mások viszont hosszú életűek, és maguk után hagyják a korszakok nyomait őrző dombokat. A történelem egyik leghosszabb életű városa Jeruzsálem. Több mint 4000 éves múlttal rendelkezik, amelyből 3000 évig főváros volt. Kevés város büszkélkedhet ilyen történelemmel. Meghívlak, hogy járjuk végig Jeruzsálem történelmi útját.

Dávid városának jelképe, a líra

Urusalim – pogány Jeruzsálem

Az Urusalim megnevezés a Kr. e. 1990-ből származó egyiptomi *átokszövegekben* fordul elő. A bibliai feljegyzésekbe a híres Melkisédek király említések kerül be, aki Ábrahámot kenyérrel és borral fogadta. Abban az időben még voltak Istenhez hűséges emberek, és Melkisédek egyike volt Jehova igaz imádóinak.

Melkisédek városa, Jebus, egy Ofel nevezetű sziklára építettett, három oldalán pedig mély völgyek húzódtak. Nem volt nagyobb 10 hektárnál. Ezen a területen hozzávetőlegesen 2000 ember lakott. Kis város létére mégis döntő szerepet játszott. Abdu Hepa, Urusalim királya levelet intézett az egyiptomi fáraóhoz és

segítséget kért a habiruk ellen.

Szintén ő szervezte meg az első kananita királysövetséget, amely harcot indított Józsué

zsidó hadai ellen. Habár leigázták és bevették Jebust, mégis meg tudta őrizni függetlenségét Izrael nemzetségei között. Júda és Benjámín határán fekszik. Egy bő vízforrással, a Ghihon-forrással rendelkezett, amelyhez egy rejtett alagúton lehetett eljutni. Erőteljes stratégiai pozícióját diplomáciai tárgyalások útján tudta megtartani, mintegy 400 évig.

A zsidók Jeruzsáleme

Új nevet kap: *Ir David*, ám a történelemben úgy marad fenn, mint Jeruzsálem – a Béke Városa. Kr. e. 1004-ben Dávid beveszi Jebust, ide helyezi át a fővárost, ide költözteti a frigyládát, és megveti a jövődöbéli vallási főváros alapjait. Salamon itt építi fel a templomot. Ettől kezdve Jeruzsálem leginkább vallási jelentőséget kap.

A dávidi dinasztia 22 királya uralkodik Kr. e. 586-ig. Ezt a korszakot az „Első Templom Időszakának” nevezik. Ez volt Jeruzsálem fénykora. Mindenünnen zarándokok érkeznek megcsodálni dicsőségét és hallgatni bölcseinek szavait. Ebben az időszakban él a próféták többsége, és ekkor íródik meg az Ószövetség nagy része. Ennek a korszaknak nagy pusztítás vet véget: Jeruzsálemet lerombolják és a nép 70 évig babilóniai fogságba kerül.

Zorobábel templomát Kr. e. 536-ban kezdték el építeni és 516-ban fejezték be. Ekkor vette kezdetét a „Második Templom Időszaka”, amely Kr. u. 70-ben a rómaiak általi lerombolásával ért véget. Ez volt Ezsdrás, Nehémiás, a Makabeuskirályok kora, de a Jézus Krisztusé is. Jeruzsálem ekkor éli fejlődésének fénykorát. Ekkor már közel 80000 lakosa van, és az ókor leghíresebb templomával rendelkezik, amelyet zarándokok milliói keresnek fel.

A szent város jövője attól függ, hogy miként viszonyulnak Jézushoz. A Megváltó nagyon szerette Jeruzsálemet, az „En városom”-nak nevezte.

Emléktábla a Jeruzsálemi Múzeumban: Abrahám és Melkisédek

Minden fontosabb ünnepen részt vett. Itt tartotta legünnepélyesebb és legemlékezetesebb prédikációit. Nagyon sokat gyógyított, és próbálta megreformálni a templomi imádatot. Tevékenysége következtében a jeruzsálemi elöljárók egyre ellenségesebben viszonyultak Hozzá. Végül pedig si-ratta Jeruzsálemet, majd meghalt a városért és az emberekért.

Nemzetek Jeruzsáleme

A rómaiak pogány várost építettek a helyére, melyet elneveztek Aelia Capitolinának. Kr. u. 135-től a zsidók be se tehették lábukat a városba. Kialakítják a hírhedt Cardo utcát, a fórumot, a zsinagógák helyébe pedig pogány templomok épülnek. Fretensis hadai, a X. légió állomásozott itt.

A Jeruzsálem (Jerosolaima) megnevezés 326 körül kerül vissza a város bejáratára, akkor vette kezdetét a keresztény-bizánci korszak. Nagyon sok templom épül, és zarándokok tömegei látogatják ismét a várost.

Az arabok 637-ben elfoglalják és az Al Quds (A Szent) nevet adják a városnak. A templomok helyébe mecsetek épülnek. Ettől kezdve a város a keresztények és az arabok közötti ádáz küzdelem központja lesz. Többször foglalja el mikor az egyik, mikor a másik nemzet. Lebontják, majd újra felépítik mikor a templomokat, mikor pedig a mecseteket. Több ezer ember hal meg a harcokban, és sok szenvedést éltek át abban a városban.

Al Quds és Jeruzsálem két név, és mindig attól függ a használatuk, hogy kívül állsz szóba. 1900 körül a világ minden tájáról nagyon sok zsidó tér ide vissza. Városuk szeretete nem hunyt ki szívékből. Száműzetésük alatt általában így köszöntötték egymást: „Jövőre Jeruzsálemben találkozunk”. Az óváros nyugati oldalán egy új városrészt építettek, amely napjainkban is folyamatosan terjeszkedik.

A vitatott Jeruzsálem

1948-ban a zsidók megalapították Izrael államot, Jeruzsálem fővárossal. Akkor csak a nyugati oldalt tartották ellenőrzésük alatt, ám 1967-ben visszafoglalták a keleti óvárost is, és egyesítették a két részt. Jeruzsálemben jelenleg 700 000 zsidó, 200 000 arab él, és nagyon sok keresztény. Mind-egyik népcsoportnak megvannak a szent helyei, amelyeket a magukénak tartanak.

Egyedi város Jeruzsálem: itt van a zsidók vallási központja, és a politikai főváros; itt van a keresztények vallási központja is, hiszen itt halt meg, támadt fel és innen emelkedett a mennybe

Jézus Krisztus; és itt van a muzulmánok vallási központja is, mivel hitük szerint innen ment a mennybe Mohamed próféta. A városban távolról sem békés a hangulat. Jéghideg a légkör a három közösség között. Ha nem Krisztus van a középpontban, akkor semmi jó nem valósulhat meg.

A város fölött félelmetes árnyak gyülekeznek: a vallásos zsidók mindenáron szeretnék visszakapni a Templom hegyét, hogy újból felépítsék a Templomot, ami ellen a muzulmánok hevesen tiltakoznak, mivel mecseteik lebontásától tartanak. Ugyanazt a szent helyet tartja magáénak két vallás, két nép. Ki fogja megoldani ezt a helyzetet?

Az Údvözítő már távol van. Nem maradtak hátra csak könnyei és szavai: „...és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje” (Lk 21:24). A jövőt diplomáciával, pénzzel és fegyverekkel próbálják biztosítani. Nem is akarok arra gondolni, hogy mi történik majd egy nap Jeruzsálemben, e történelmi városban, ahol annyi gyűlölet és szenvedély gyülemlett fel, és ahol az egyistenimádat minden formája megtalálható.

Az Új Jeruzsálem

Évente hozzávetőlegesen 4 millió zarándok látogatja meg e várost. Az utcákon folyton ez a kérdés hallható: „Hol az a hely?”. Kétezer évvel ezelőtt a zarándokok ezt kezdték: „Hol van Ő?” (Jn 7:11). Vajon eljön az ünnepre? Ma már kevesebb embert érdekel Jézus, ehelyett inkább érinteni akarják a köveket, a fát, a szegeket, amelyeket Jézus érintett. Misztikum vette át a Jézussal való élő kapcsolat helyét.

Jeruzsálem útja nem újabb pusztulással fog befejeződni, mint ahogyan már számtalanszor megtörtént, és nem is fog újabb kettős állapottal folytatódni. Ünnepélyes és egyedi jövő vár rá.

„Ezután láték új eget és új földet..., látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.” (Jel 21:1)

Barátaim, várlak az Új Jeruzsálem kapujában palmaággal és lanttal a kezemben. Készüljete, hogy együtt énekeljük: Jeruzsálem, szent otthonom! ■

Dávid palotája

Ofel, a keleti fal jebuzita és izraelita nyomokkal. A középpontban van a Grádicok Fala, amely Dávid palotájának megtámasztását szolgálta, és a hegyoldalra épülő házak.

Traian Aldea az Adventista Teológiai Intézet tanára.

A hold-szombat

Az egyház élete folyamatos küzdelem, nem csak ünnepek és jókedv. Időnként jobbról-balról valaki elesik, s bármikor sorra kerülhet még az is, aki azt hiszi, hogy szilárd lábakon áll.

Az elmúlt évtizedekben – de így volt ez végig az advent történelemben – számos hitehagyó tanítás jelent meg, amely lelkeket rabolt sorainkból. Egyesek a „reform” mozgalomhoz tértek, mások pedig „nyugovóra”, vagy az elvilágiasodás más formáját választották. Nagyreményű testvéreinket kínzott meg a Szentháromság-ellenes tan mérge, mivel próbáltak betegesen visszatérni a jezsuiták és a szabadkőművesek beszivárgásától tartó pionírjaink tanításaihoz, akiket megpróbált az evolúció-teizmus hideg szele. A legutóbbi hitehagyó tévtant *hold-szombat*nak neveztem el.

Babiloni hét

Mindenekelőtt tegyünk egy rövid visszatekintést a múltban. Mindenki számára világos, hogy az ellenség gyűlöli a szombatot, mivel ez a nap Teremtőnk és Megváltónk emlékünnepe. Az álnok ellenség nem elégedett meg azzal, hogy az embert rávette arra, hogy megszenteljenítse ezt a napot, vagy hogy cserélje fel egy másik nappal, hanem a világ népeinek furcsa heteket próbált sugallni – 5, 6, 8, 9 vagy 10 napos hetet.

A „hajnal fia”, Babilon „hajnalcsillaga” a káldeusoknak különös heti ciklust sugallt, amely minden hó elején újrakezdődött. Az újhhold ünnepével kezdték számolni a baljós napokat, amelyek a hónap 7., 14., 21. és 28. napjára estek. E napokon kerültek bizonyos tevékenységeket, kívánságokat, és áldozatokat mutattak be a bálványoknak. Ezek között legalább az egyik (28-a) pihenőnap is volt. Továbbá áldozatokkal és különféle hiedelmekkel emlékeztek meg minden hónap 19. napjáról („a harag napja”), mivel ez volt az előző hónap kezdetétől számított 49. nap (30+19), és így zárult le a 7x7 napos ciklus.

Tanult emberek, akik nem fogadják el a bibliai leírásokat (1Móz 2:1-3; 2Móz 20:11), homályosan értik a hét eredetének leírását. Némelyek elismerik, hogy nem tudni miként jelent meg a judaizmusban a folyamatos hét, mások viszont azt hiszik, hogy babilóniai eredetű. Egyfelől a

hetes ciklus már létezett Kr. e. 2300 körül, Ebla királysága idején, jóval a babilóniai hétre utaló jelek előtt. Másfelől pedig, a babilóniai hét különbözik a hébertől.

A babilóniaiak a *sabattu* kifejezést használták az újhhold megnevezésére, és ez hasonlít a héber *sabbat* megnevezéshez. Ám a héber *sabbat* szó egy igéből, a *sabat* szóból származik, amelynek jelentése: „abbahagyni a munkát, megszűnni a munkától”. A babilóniai *sabattu* azonban a sumér *sa-bat* szóból származik, amely „fél-pihenés”-t jelent. Babilonban a *sabattu* az újhholdat jelentette, és nem a baljós napokat. Továbbá a káldeusok is lemondtak a hold-hétről, és a római kortól átvették a zsidó heti ciklust. A csillagászati hetet egy sajátos szombatellenes nap határozta meg, a vásárok és a templomok látogatásának napja: Szaturnusz napja, majd a Nap napja. Ezek megfeleltethetők a keresztények által elfogadott szombatokkal vagy vasárnapokkal.

Szombat és újhhold a Bibliában

Héber nyelven az újhhold *roš hódes* (a hónap kezdete), vagy *hódes* (hónap, megújulás). Ezt sosem nevezték *sabbat*nak, még akkor sem, ha ünnepnap volt és ilyenkor megtartóztatták magukat mindennapi teendőiktől (Ám 8:5). Vendégségeket szerveztek (És 20:5; 18:27), a próféták vagy a lévíták házáinál gyűltek össze (2Kir 4:23), és különleges áldozatokat mutattak be (1Krón 23:31).

Az újhhold gyakran a szombattal együtt van említve¹, mivel a kivonulás előtti időszakban ez volt a két leggyakoribb ünnep. Mózes rámutatott arra, hogy a hét és a szombat a teremtés óta léteznek, ám az újhhold megünnepléséről nem tesz említést. Tudjuk azonban, hogy a sémi népek számára fontosabb volt a Hold, mint a Nap kultusza, és mindkét városban, ahol Ábrahám lakott (Úr és Hárán), a hold bálványát imádták (Sin).

A pátriárkák elhagyták a csillagok imádatát, ám az újhhold megünneplése természetes módon, családi hagyományként maradt fenn, mivel ez által számolták az idő múlását. Nem mérhetünk mindent hetekben, hanem számolnunk kell a hónapokat és az éveket is. Ezért volt fontos a hónap és az év kezdete. Mózes a 3Móz 23.

fejezetében nem sorolja az újhódat a szombatok és ünnepek közé. De a Mózes Istene, habár nem Ő alapította ezt az ünnepet, hiszen emberi hagyomány volt, elfogadta, hogy ezen a napon gyűljenek össze, fújják meg az ezüst trombitákat (4Móz 10:10), és áldozzanak az Úrnak (4Móz 28:11-15). Különleges módon, a hetedik hónap első napján (amely a jelenlegi zsidó naptárban az újévet jelöli) megszólaltak a kürtök és kétszer annyi áldozatot kellett bemutatni, mint más napokon (4Móz 29:1-6).

Időszerű-e még ma is az újhóld ünnepe? Az apostol határozottan kijelentette, hogy senki sem ítélné el az árnyékok elhanyagolása miatt: ünnepek, *újhóld*, naptári szombatok (Kol 2:16, 17, v. ö. 3Móz 23), és hogy a zsidó naptárra való pillantgatás (Gal 4:9-11, „napok, hónapok, idők és évek”) a pogány felfogásokhoz való visszatérésnek és az evangéliumtól való eltávolodásnak a jele. Ez minden, amit tanít az újhóldról az Újszövetség.

Ésaiás látomása

Ésaiás könyvében van egy nagyon szép prófécia (Ésa 66:23), amelyben megígéri az Úr: „És lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni.” Általában azt feltételezzük, hogy ez a Jelenések könyvében leírt új földről szól, ahol az Élet Fája minden hónapban megtermi különböző gyümölcsöket (Jel 22:2), és hogy minden hónapban ehettünk azokból a gyümölcsökből.

A valóságban azonban Ésaiás próféciája egy feltehető eseményleírás, amely nem az általunk várt jövőre vonatkozik, hanem a kereszténység előtti korszak² megtérő Izraelének előkészített jövőjét jelentette. Ez a jövődönt megújulás nem az Újszövetségben megígért Új föld, amit mi is várunk, hanem a földi Jeruzsálem aranykorszaka (Ésa 65:18-19), amely természetesen nem következett be, mivel a jövődöntés beteljesedését meghiúsította a választott nép hitelensége (Jer 18:9-11).

Az Ésaiás által megígért paradicsomi állapot nem teljesen tökéletes, mivel még jelen van a bűn és a halál is (20. vers), az utódok nemzése (23. vers), valamint egyes, a Teremtés könyvében elhangzó átkok (25. vers). Még érvényben lett volna az áldozati rendszer (Ésa 66:20-21), és az ismert ünnepek mellett az áldozatok is (Ésa 56:6-7). Az ésaiási jelenetet tehát gondosan át kell szűrni az evangélium fényében, mielőtt alkalmaznánk a Jelenések könyvére.

Hasonló a helyzet a Zak 14:16-19 verseiben leírt ünneppel is, amelyet a fogság utáni Jeruzsá-

lem védelmével kötnek össze, miközben abban az időben még létezett az egyiptomi nép és a templomi szolgálatok (20. vers). Isten előre látta, hogy eljönnek majd a világ nemzetségei Jeruzsálembe imádkozni (Ésa 2). Új Jeruzsálem és új templom épül a babiloni fogság után és sokkal dicsőségesebb lesz, mint Salamon temploma (Ez 40-48). Hasztalan volt azonban a várakozás. Ezek a csodálatos próféciák nem teljesedtek be a maguk idejében és már soha nem fognak teljesedni. Maga Jézus is azért sírt, mert szertefoszlott ez az álom (Lk 19:41-44; 7:30). A prófécia szerint Jeremiás kora után többé soha nem pusztul el Jeruzsálem (Jer 31:40). Ám a prófécia megbukott azért, mert Isten népe is elbukott.

Igazi szombat vagy egy új badarság?

Ésaiás (47:13) maró gúnnyal írta e szavakat azon kortársainak, akik átvették a babilóniai szokásokat:

„Tanácsaid sokaságában megfáradtál...
no álljanak elő és tartsanak meg
az égnek vizsgálói, akik a csillagokat nézik,
akik megjelentik az újhóldak napján,
hogy mi jövend reád.”

A közelmúltban egy fura naptári kultusz jelent meg a világon és megtámadta a szombatot ünneplő keresztény egyházakat: adventistákat, messiánusokat, és más hetednapot ünneplő hívőket. Egy régi barátom is belebotlott ebbe a kísértésbe, mert azt hitte, hogy ez Isten legutóbbi kinyilatkoztatott világossága. Ez az újdonság azonban nem más, mint egy ősi babilóniai hiedelem, kissé átcsomagolva. Ezek az emberek – talán jóindulatúan, de mindenképpen tévelygve – lemondanak a hétnapos ciklusról, amelyet minden korban megtartottak az ábrahái vallások: zsidók, keresztények és muzulmánok.

Azt állítják, hogy a szombat szigorúan függ a havi kalendáriumtól, és hogy a bibliai hét nem hét napos, folyamatos, állandó és független, illetve a szombat mindig a hónap 8., 15., 22. és 29. napjára esik. Joggal nevezzük tehát holdszombatnak, mivel hol a vízbe, hol a tűzbe esik: egyszer vasárnapra, egyszer péntekre...

A Brown-féle mozgalom

A hold-szombat egyik úttörője J. D. Brown, az Oklahoma állambeli nazireusi hajfonatot viselő (hogy sámsoni erőket mondhasson magáénak) zenész, akit hamis eskütételért és rasszista megnyilvánulások bűnrészeseként börtönbüntetésre ítélték. A börtönben (1992–1994) állítása szerint hangot hallott, amely világosságot gyűjtött elméjében, ezért kutatni kezdett, majd 1998-ban megírta művét: „Jehova meghatározott idejének megtartása” címmel. Írásában Brown a babilóniai hét mellett foglal állást, és kiforgat egyes bibliaszövegeket, amelyekkel azt próbálja sugallni, hogy Isten eredetileg a babilóniai heti ciklust rendelte volna el.

Brown leginkább a német filológus és antiszemita Fridrick Delitzsch írásaiból ihletődött, aki az 1900-as években azért harcolt, hogy a Bibliából kikerüljön az Ótestamentum, és hogy annak helyébe „árja” tanok kerüljenek, babilóniai mintára. Ez a felfogás éledt újjá és terjedt el amerikai fajgyűlölő és antiszemita körökben („Keresztény Azonosság”)³.

A hold-szombatról szóló dokumentáció turisták és internet által jutott el Romániába, és érintette a szombatot ünneplőket, közöttük jó néhány adventistát is.

Szemfényvesztő érvelések

A tan hívei értelmesnek tűnő érveléseket hoznak fel, ám tüzetesebb vizsgálódás után azonnal bebizonyosodik a tévelygés. Komolyan tesszük fel tehát a kérdést, hogy miként lehetséges, hogy teljesen balgatag érveket fogadjanak el tanult és jóhiszemű emberek. Hely szűke miatt csupán néhány érvet említünk meg.

Azt állítják, hogy a szombat minden hónapban a nyolcadik napra esik, mivel Mózes azt parancsolta, hogy a kisgyerekeket a nyolcadik napon metéljék körül, Jézus pedig kijelenti, hogy ez a szentség szombaton elvégezhető (3Móz 12: 2-3; Jn 7:22-23). Csakhogy Mózes nem a hónap nyolcadik napjáról beszélt, hanem a *gyerek születése utáni nyolcadik* napról. Jézus pedig nem azt mondta, hogy a körülmétélést kimondottan szombaton kell elvégezni, hanem azt, hogy amikor a gyermek születésétől számított nyolcadik nap szombatra esik, akkor is el kell végezni.

Az a naptári számítás tehát, miszerint a szombat mindig a hónap nyolcadik napjára esik, ellenében áll Mózes első könyvével. Az időszámítás

a hét első napjával kezdődött, ám a hold csak a negyedik éjszaka jelent meg az égbolton. Nos, akkor mikor volt az első újhold, és az első nyolcadik napi szombat?

Íme, egy másik érv: a húsvéti ünnepeket (lásd: 3Móz 23) és a Nagyhetet meghatározó időpontok szerint minden hónap 15. napján szombat van, így a 8., 22. és 29. napon is. De csak az első hónap 15. és 21. napjait nevezték szombatoknak, ezek viszont nem heti, hanem naptári (ceremoniális) szombatok voltak.

Állítják továbbá, hogy a 1Móz 1:14 versében található héber *mosädim* (meghatározott idők) kifejezés a szombatokat is magában foglalja. Ám e szó jelentése általában minden konvencionális megnevezést magában foglal (2Móz 9:5; Hós 2:11 stb.), vallási szempontból pedig a *mosädim* (ünnepek)⁴ általában a szombat és az újhold *mellett* van megemlítve. Mózes elmondja, hogy Isten az égitesteket nem csupán azért teremtette, hogy világítsanak, hanem azért is, hogy támpontként szolgáljanak az idő mérésében: napok, meghatározott idők és évek (1Móz 1:14), mivel jól tudta, hogy a vallási vagy a polgári dátumok is a nap, hónap és évek után igazodnak.

Mózes, a próféták, Jézus és az apostolok sehol sem tanították, hogy a szombatot az újhold szerint kellene számítani. Ha ez lett volna az igazság, akkor nyíltan ki lett volna nyilatkoztatva, nem kellene nekünk erre következtetni. Ez a hallgatás sokkal többet mond, mint az újhold körüli felhajtás.

A hold-szombat új világossága nem más, mint egy ősrégi, teljes sötétség. Egy kevéske bölcsesség több alázatot eredményezne, és ama szükség felismerését, hogy tanácskoznunk kellene az egész hitközösséggel, amikor ilyen kihívásokkal szembesülünk. Egyedül menni előre a mennyországba, mint Éva a tiltott gyümölcs felé, kockázatos dolog. ■

The Creator's Luni-solar Calendar							New Moon Day
Day 1	Day 2	Day 3	Day 4	Day 5	Day 6	Sabbath	
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	
30							

Florin Lăiu a cernicai Adventista Teológiai Intézet tanára.

1. Ám 8:5; 2Kir 4:23; Ésa 66:23; Ez 46:1,3

2. Ésa 51:16; 52:11; 65:17

3. Frank Klin, *The Lunar Sabbath: Lost Ancient Truth? or Modern Invention?*, Maranathamedia.com, 2012.

4. 4Móz 10:10; 2Krón 2:3; 8:13; Ezsd 3:5; Neh 10:33-34; Ésa 1:14; Siral 2:6; Ezék 44:24; 45:17; Hós 2:13

Jó ember

Nemrég egy magyar televízióadó honlapján a következő hirdetést olvastam:

Jó embert keresünk!

Ön szerint vannak még jó emberek? Olyanok, akik becsületesek, hitelesek, megbízhatóak? Akikről biztosan tudjuk, hogy segítőkészek és önzetlenek? Ha van az Ön környezetében olyan, aki ilyen, segítsen nekünk megtalálni, hogy megmutathassuk. Keressünk és találjunk közösen jó embereket!

Mire gondol a kedves olvasó e sorok olvasása után? Talán arra, hogy a jó ember, aki becsületes, hiteles, megbízható, ma már olyan „ritka faj”, melynek megtalálásához országos hirdetést kell feladnunk. Mondhatni, mindenki ilyet keres. Jó embert szeretnénk házas társnak, munkatársnak, alkalmazottnak, főnöknek, rokonnak... Mindenki keresi, kevesen találják meg.

Talán eszünkbe jut Diogenész, aki fényes nappal lámpással a kezében „embert” keresett. Vagy Pál megállapítása: „...a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8:19). Szánakozhatunk hát e világ állapotán, amely a jelek szerint soha nem büszkélkedhetett túl sok jó emberrel, ma viszont még inkább olyan korban élünk, melyről a Szentírás így jövendöl: „Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői...” (2Tim 3:2-3). Urunk maga mondja napjainkról: „És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegült” (Mt 24:12).

Aki nyitott szemmel jár, és valamelyest jól működik az Istentől kapott lelkiismerete, bizonyára egyetért azzal, hogy amit a Biblia a világ erkölcsi állapotáról jövendölt az utolsó időkre, a szemünk előtt teljesedik. De óvakodjunk attól, nehogy túlságosan ráhangolódjunk erre a sötét szimfóniára, mert akkor vagy beállunk mi is a zenekarba, vagy bedugjuk a fülünket és hátat

*Ne arra várjunk,
hogy a házas társunk,
munkatársunk, főnökünk
vagy alkalmazottunk,
rokonunk, hittestvérünk
jó legyen hozzánk,
tegyünk jót mi velük.*

Caesar von Everdingen:
Diogenész keresi
a becsületes embert
(1652)

fordítunk a világnak. A „jó ember” szempontja felől közelítve: vagy beállunk a „jó ember”-t keresők csoportjába, vagyis követjük az általános és egyre inkább romló értékrendet, miközben mindenki mástól elvárjuk, hogy jó legyen hozzánk, vagy a világ állapotától megkeseredve, egy „jó ember”-t sem találva, félrevonulunk és várjuk, mint Jónás, hogy Isten megbüntesse a gonoszokat.

De harmadik lehetőség is van: jó emberek keresése és a jó elvárása helyett legyünk mi azok, akik kezdeményezzük a jót. Ne azon gondolkozzunk, hogy mit tehetnek mások értünk, hanem hogy mit tehetünk mi másokért. Ne arra várjunk, hogy a házas társunk, munkatársunk, főnökünk vagy alkalmazottunk, rokonunk, hittestvérünk jó legyen hozzánk, tegyünk jót mi velük. A többit meg bizzuk Istenre, „aki titkon néz, (de) megfizet néked nyilván” (Mt 6:4). Az sem elég, ha jótett helyébe jót várunk. „Mert ha azokat szerettetek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é?” (Mt 5:46). Jézus ezt is mondja: „jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék” (Mt 5:44).

Ne keressük a jó embereket, legyünk mi jó emberek! Istennel együtt ez lehetséges! ■

Mezei Áron,
szerkesztő

A szombatiskolai csoportok felosztása a kommunizmus idején

A Vallásügyi Minisztérium szerint a szombatiskola a legbefolyásosabb vallási szolgálat. A tanító és 7–10 személy alkotta csoportos tanulmányozás „veszélyét” ilyen érvekkel támasztották alá: a szombatiskolai csoport a hívók valódi kiképző szemináriuma, amelyben a tanítók „prozelita” tevékenységre és rendszerellenes tettekre bátorítják a tagokat; egy kis létszámú csoportban a tagok aktívan részt vesznek a tanulmányozásban, így alapos és erős meggyőződéseket sajátítanak el; könnyebben feltűnik egy tag hiánya, így megszervezik a meglátogatását; a kis csoportban könnyebben alakul ki a közösségi szellem és egymás támogatása; a csoportban azonnal felismerik a nehézségeket, szükségleteket és a tagok nehézségeit, így a gyülekezet azonnal támogatásukat kezdeményezheti; több gyülekezetben a tizedek

és az adományok begyűjtése csoportban történik, így még inkább „ellenőrzésük” alatt tarthatják a tagok hozzájárulását; ráadásul a csoportok tevékenységét nem tudja ellenőrizni a Securitate, mivel képtelen annyi besúgót beszervezni, ahány csoport van; a tanítók továbbá „túlzott miszticizmust” terjesztettek, és folyamatosan nyomás alatt tartották a hívók lelkiismeretét.

A Vallásügyi Minisztérium emberei helyesen értelmezték a hívók lelki fejlődésében a szombatiskola alapvető szerepét. Az egyház gyarodásának megfékezésére azonnal meg kellett szüntetni a szombatiskolát. Ennek értelmében a Vallásügyi Minisztérium előkészítette e rendszer megszüntetését előíró dokumentumokat. A minisztérium előbb azt tette, amire ki volt képezve – tanácsot kért a párttól.

A szombatiskola törvényessége

A minisztériumi okmányokat vizsgálva, a Román Munkás Párt Központi Bizottságának 1953-ban kiadott meglepő, a keresztény tanítási forma törvényességét megállapító válaszára leltünk. „A Vallásfelekezet Szervezési Alapszabályát vizsgálva, az Alkotmány 84. pontja, valamint a vallásügyi törvény (1948) értelmében megállapítottuk, hogy az adventisták a hívőket életkortól függetlenül hagyományaik és saját normáik szerint taníthatják.”

Továbbá megjegyezték, hogy „a Szentírás tanítása” nem korlátozódik csak egy bizonyos számú hívőre, és csak egy bizonyos ideig, hanem a hívő ember egész életén át tart.

Ennek következtében „semmilyen törvényes előírás sem kötheti feltételhez a hívőknek e jogát.” Ezenkívül megjegyezték, hogy az „iskola”

kifejezés helytelen, mivel a szombatiskola nem rendelkezik egy iskola jellegzetességeivel.

A legmagasabb vezetői fórum – a párt – tehát helyes következtetésekre jutott, és úgy tűnt, hogy ezen fontos egyházi intézmény, a felnőtt- és gyermek-szombatiskola, elkerülte a Vallásügyi Minisztérium aláaknázó ténykedéseit.

Szakaszos terv a szombatiskola megszüntetésére

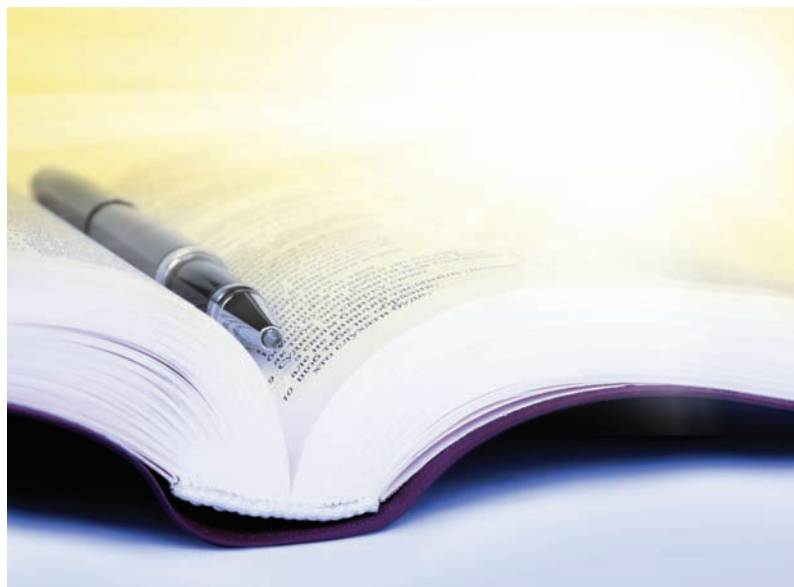
Csak hogy a minisztérium mindent megtett azért, hogy a szombatiskola „káros” hatásait bizonyítsa, és az említett dokumentum későbbi értelmezései már ellentmondásosak voltak.

A csoportos szombatiskola ellen irányuló lépések igazolására azt állították, hogy ez a tanítási forma „törvénytelen”. Ezen értelmezés szerint a szombatiskola belefoglalása az egyház Szervezési Alapszabályzatába határozottan ellentmond az Alkotmány 84. cikkelyének, amely kimondja, hogy az egyház és az iskola külön lettek választva, és hogy egyetlen felekezet sem alapíthat iskolát, csakis az egyházi tisztséget betöltő személyek képzésére. „Törvénytelen az, hogy már oly hosszú ideje működik ez az iskola, ahogyan használja az egyház, és ez ellentétes minden alkotmányos előírással, valamint a népi demokrácia minden állami szervével.”

Továbbá elhangzik a pontosítás, miszerint a szombatiskolai tanítók tulajdonképpen olyan lelkészek, akik törvényes engedély nélkül dolgoznak. Ennek következményeként a Vallásügyi Osztály (1956-tól ez lett a Vallásügyi Minisztérium hivatalos neve) javasolta a szombatiskola két szakaszban történő megszüntetését. Az első szakaszban le kell mondani a tanítókról, a tanítást a szószékről kell végeznie vagy a lelkésznek, vagy az általa kinevezett személynek. Második lépésként pedig teljesen be kell szüntetni ezt az „iskola”-típusú tanítási formát.

Az Unió elnökét (Pavel Crișan) arra kötelezték, hogy elsősorban távolítsa el a hűségese tanítókat. Elő kellett készíteni a tanítói módszerek megváltoztatását, hogy végül teljesen megszüntethessék ezt a „misztikus gyakorlatot”. A Vallásügyi Osztály a hatékonyabb ellenőrzés érdekében felszólította az egyház vezetőségét, hogy készítse el az összes szombatiskolai tanító jegyzékét, felírva személyes adataikat, foglalkozásukat, munkahelyeiket, hogy ellenállás esetén meg lehessen őket félemlíteni, akár zsarolni.

A Vallásügyi Osztály elégedetlenségének adott hangot, amiért az Unió három szolgálattelvője

(elnök, titkár és a könyvelő) nem vállalták a felelősséget ezekért a megszorító intézkedésekért, ezért pontos utasításokat, feladatokat rótt ki az egyházterületekre, amelyek a szombatiskolai rendszer felszámolásához vezettek. A gyülekezetek ellenállása ellenére egy év alatt, 1960-ban a hatóságok nyomására minden adventista gyülekezetben betiltották a szombatiskolai osztályokat. És mivel nagy ellenállásba ütközött ez az intézkedés, lemondtak a második szakaszról, a szombatiskola teljes felszámolásáról.

A szombatiskolai csoportok megszüntetése utáni tíz évben betiltottak egy másik, a felnőttek tanítását célzó módszert, a „barátkozók óráját” (a keresztelendők felkészítését). 1972 júniusában a Vallásügyi Osztály átiratban közölte az egyházügyi megbízottakkal e tanítási forma megszüntetését.

Talán visszaemlékszünk arra, milyen nehéz volt az 1989-es rendszerváltás után visszatérni a szombatiskola csoportos tanulmányozásához. Testvéreink közül nagyon sokan elleneztek. A kommunistáknak egyetlen év elég volt ahhoz, hogy megszüntessék a csoportokat, míg a csoportokhoz való visszatérés évekig eltartott. Sajnos még ma is vannak gyülekezetek – igaz nem nagy számban, és viszonylag kevés taggal – ahol még mindig a kommunisták által kikényszerített tanítási formát gyakorolják. Nagyon fontos tehát, hogy mindenhol visszatérjenek az egyház világszéles eredeti tervéhez, a csoportos szombatiskolához. ■

*Gheorghe Modoran
az Adventista Teológiai
Intézet egyháztörténet
tanára.*

Egy könyvevangélista naplója

AMk 4:26-29 verseiben leírt példázat elragadó. A növekedés ekképp van leírva: „először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban”. Könyvevangélistaként ez tevékenységemnek legjobb szemléltetése.

Szerény kezdetek

Visszaemlékszem az első napokra. A „pólyás” könyvevangélizálás olyan, mint amikor a szülők felmennek kisgyerekekkel a templomba és két galambot visznek magukkal. Még senkinek sincs tapasztalata. A szervezés és kiképzés időközben zajlott le. Kevés volt a könyv, főleg a lelki témájú könyveket kellett előre kifizetni. A kiadónál a testvéreink a régi nyomdagépekkel dolgozva erőfeszítéseket tettek a könyvek minőségének javítására. A könyvevangélistákat nem alkalmazták, házról házra jártak, de csak könyveket kínáltak, nem végeztek orvosi vizsgálatokat. Ám a hivatástudat és a munka fontossága átszűrte minden akadályt és kihívást.

A fejlődéshez idő kell

Felmerült egy másik, a saját életemmel kapcsolatos nehézség. Szükségem volt arra, hogy jobban megismerjem önmagam és közelebb kerüljek az Üdvözítő Jézus Krisztushoz. Emlékszem, volt eset, amikor munkám során az emberekkel találkoztam, és beszéltem nekik az általam népszerűsített életelvekről. Egyesek meg is kérdezték: „Ön hús-vér ember?”, „Hogyan tud így élni?”, „Van jól meghatározott munkaprogramja?”, „Mit reggelizik vagy ebédel?”, „Találkozik kísértésekkel?”, „Hallgatnak önre a gyerekek?” E kérdések segítettek abban, hogy jobban odafigyeljek saját életemre és a mennyei kegyelem által megszabaduljak rossz hajlamaimtól. Rájöttem, hogy a misszionáriusnak elsősorban élő levélnek kellene lennie. Ő az első könyv, amit az emberek elolvasnak. Ő a bizonyíték arra nézve, hogy minőségi életet is lehet élni. Elmondhatom, hogy

üdvösségemért hívtam el a könyvevangélizáló munkára.

Nehézségek leküzdése

Gyakran megkérdezik hittestvéreim: „Hogy megy a munka? Mennyit keresel? Megéri, hogy gyakran távol légy a családotól, hogy részt vehess az evangelizációs kampányokban?”

Mielőtt megválaszolnám a fenti kérdéseket, szeretnék megosztani néhány tapasztalatot az olvasóval. Számomra még ma is érthetetlen tapasztalatokról van szó. Nagyon nehéz helyzetbe kerültem, amikor közel két héten át nem árultam semmit. Aradról ingáztam egy 30 kilométerre levő helységbe. Nem volt könnyű. Főleg ha figyelembe vesszük a családfő felelősségét családja iránt. Ebben és az ilyen helyzetekben alkalmam volt még jobban megismerni feleségem egyszerű, de biztos kapcsolatát az Úrral. Sosem mondta, hogy hagyjam abba. Imádkozott és bátorított. Csodálatos dolog, ha a családban, a nehéz helyzetekben kölcsönös támogatást tapasztalhatunk. Aztán egy hirtelen változáson is át kellett mennem. Feleségem váratlanul megbetegedett egy Nagyváradon végzett kampány során. Ez újabb nehézséget jelentett, aggódtunk, növekedtek a kiadásaink, és ráadásul nem tudtunk elegendő időt fordítani a könyvevangélista munkára. Ám a helyzet még inkább arra készítette, hogy belekapaszkodjunk Isten karjába, Aki elhívott a munkára. Hűségére hagyatkoztunk. Forró imáink egyesültek munkatársaim imáival, és rövid idő múlva választ kaptunk: feleségem felépült és újra velem együtt dolgozik a könyvevangélista munkában.

Az évszakok és az éghajlatváltozás

Két dolgot szeretnék aláhúzni: 1. Ezek a tényezők nem csak a könyvevangélista munka „madárijesztői”. 2. Nem mindig van „tél, eső és köd”. Legtöbbször süt a nap. Minden túlzás nélkül állíthatom, hogy szép tapasztalatokból többet szereztünk, mint kellemetlenekből. Még akkor is, amikor könyveladás szempontjából nem szá-

molhattunk be sikerekről, az emberek lelki szükségleteinek kielégítése és a közösség különleges elégtételt jelentettek számunkra, és megerősítettek meggyőződésünket e munka fontosságáról. És mégis, az évek során lelki témájú könyvek ezrei jutottak el az emberekhez. Ahogy Isten gondoskodik egy növényről, hogy folyamatosan növekedjen még a változó idő viszontagságai ellenére is, ekképp a számos tapasztalat megtanított arra, hogy Istentől függ életünk.

Többet adok, mint amennyit kértél

A munkám során kapott ajándékok egyike volt számomra a csapat, akikkel dolgozom. Túlzás nélkül állíthatom, hogy habár voltak hibák, tévedések, munkatársaim nagy ajándékot jelentenek. Olyan testvérek és testvérnők vállalták a könyvevangélista munkát, akik tapasztalatok által ismerték meg Istent. Elcsodálkoztam, látva az odaadást, határozottságot, méltóságot és szabadságot, függetlenül attól, hogy milyen árat kell érte fizetni. A kapott diszkrét bátorítás vagy a bölcs dorgálás megerősítettek. Azt hiszem, hogy a gyülekezet tagjai is áldásban részesülnének, ha egy ilyen csapatban dolgoznának.

Milyen ma a könyvevangelizálás?

Beszámolóm elején említettem, hogy annak idején nem voltak megfelelő körülmények, és nem rendelkezünk kellő tapasztalattal sem. És hogy ez nagyon hasonlított a régi jelenetre, amikor két szegény hívó két galambot vitt a templomba...

Visszatekintve, elgondolkozom a hajdan élt próféta szavain: „Mert akik csúfolták a kicsiny kezdetet...” (Zak 4:10).

Az elmúlt 18 év alatt szemeink előtt növekedett ez a munka, virágzóbbá lett, éretté vált, és ez annak a jele, hogy Isten vezet. Meggyőződésünk, hogy továbbra is áldás kíséri, mígnem eléri célját. Az Ő kegyelme folytán ma már megnyílnak előttünk az intézmények: rendőrség, prefektúra, polgármesteri hivatalok, tanfelügyelőségek, több száz munkást foglalkoztató cégek. További ajtók nyílnak meg a társadalom „faiskoláiban”, a gyerekcsoporthoz, ahol tevékenységeinket végessük.

Csodálatos tapasztalatban volt részem nemrég Petroșani városában. Tudatában voltunk annak, hogy hátrányos helyzetű emberek között fogunk dolgozni. Ám igazi kincseket fedeztem fel, lelkeket, akik nyitottságukkal és érdeklődésükkel csodálatra készítettek. Az ige iránti szomjuk hatására készek voltak anyagiakat is áldozni a lelki és egészségügyi tartalmú könyvekre. Az egyik hátrányos helyzetű iskolában, ahol a mások

számára alapvető dolgok is luxuscikknek számítottak, érdekes esettel találkoztam. Az egyik gyerek hazavitte Ben Carson könyvét, mert azt remélte, hogy szülei meg fogják vásárolni. Másnap azonban szégyenlősen adta vissza egyik osztálytársának: „Sajnálom, de a szüleimnek nincs rá pénze.” A könyvevangélista testvérnő elhatározta, hogy ajándékba adja a könyvet. A gyerek meglepetten vallotta be: „Köszönöm, de nincs már rá szükségem. Az éjszaka elolvastam. Már megértettem az üzenetét.”

Isten azonban nem csupán az egyházon kívüli személyek előtt nyit ajtót... Gyülekezeteinkben számos ifjú van, akik nyitottak e munka iránt. Az utóbbi években a „valdens diák” program olyan fiatalokat gyűjt össze, akik a szünidő nagy részét a könyvevangélista munkára szentelik. Egyesek mindent félretesznek és egy egész évet Isten művére szentelnek.

Minden bizonnyal érezzük Isten áldását. Örülünk az unió, a kiadó, az egyházterületek, a lelkészek és a gyülekezetek támogatásának. Ezen munka fejlődésének másik bizonyítéka az, hogy egyre többen hagyják abba fontos tennivalóikat és vállalják a könyvevangelizálást.

Mindezek arra készítetnek, hogy hangot adjak meggyőződésemnek: „IGEN, megéri könyvevangélista munkát végezni.” ■

Ardelean Avram,
könyvevangélista-
vezető, Bánáti Egyház-
terület

A mennyei trónteremben

Győzedelmes – a laodiceabelieknek tett – ígéret zárja a hét gyülekezetről szóló fejezetet, és ezzel egy időben újat nyit meg: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” (Jel 3:21). Időrendi sorrendben ez a bibliavers a következő szakaszokat tartalmazza: (1) Jézus győzött; (2) az Atya megosztja trónját Jézussal; (3) a keresztény ember győzni fog, és (4) Jézus a hűséges kereszténnyel meg fogja osztani trónját. A hét pecsétről szóló igeszakasz (Jel 4:1-8:1) ez az összefoglalója. Ez a cikk a Jelenések könyvének 4. és 5. fejezetével foglalkozik, amely az (1) és (2) szakaszban található meg, de főleg a másodikra esik nagyobb hangsúly. E két fejezetben a „trón” (tizenkétszer jelenik meg) kifejezésre felfigyeltek a kutatók is, mivel különleges jelentőséggel bír. Ez a látomás legfontosabb része, hiszen minden, ami történik, a királyiszékhez kapcsolódik.

A Király és a díszőrség

Nincs pontosan azonosítva, hogy ki az, Aki a királyiszéken ül. Jel 4:2 versében azt olvassuk,

hogy „üle valaki a királyiszékben”. A *valaki* kifejezés a modern fordításoknak köszönhető.¹ A Király általános kifejezésekkel van bemutatva, a hangsúly inkább a ragyogásra és a színekre esik (jáspis, sárdius, smaragd és szivárvány). Csak akkor tudjuk meg pontosan, hogy kiről is van szó, amikor megjelenik a színen a másik két szereplő és dicsőítő szavakat szól: Isten Ő, mindeneknek Teremtője (4:8,11). Megértjük tehát, hogy miért e homályos leírás: világunkban nincs olyan valami, ami összehasonlítási alapul szolgálhatna a legmagasztosabb Lény leírásához, mint ahogyan például a díszőrség leírására János talál szavakat. Továbbá a Jelenések Istene nem emberi alakban van ábrázolva, mint Zeusz, Apolló vagy Artemisz.

A királyi szék előtt van a Szentlélek, amelyet hétágú gyertyatartó ábrázol (Jel 4:6). A trón közvetlen közelében négy lelkes állat található (Jel 4:6-8), akiknek a leírása több pontban is megegyezik azzal, amit leírt Ezékiel (1. fejezet) a kérubokról, valamint néhány hasonlóságot fedezünk fel az Ésaías (6. fejezet) által leírt szeráfokkal. Nyilvánvaló tehát, hogy angyali lényekről van szó. Az olvasónak nem kell azt a következtetést levonnia, hogy ezek a mennyei lények oroszlánok, borjak, emberek vagy sasok, mivel a szöveg csak hasonlatokat tár elénk („mint egy...”) E leírás fontossága csak akkor kerül előtérbe, amikor a Jel 6:1-8 versekben e négy lelkes állat a négy lovas egyikét szólítja. A négy lovas feladata is megtalálható ebben a leírásban (erről majd a következő cikkben).

Szintén a trón körül, de egy kissé távolabb ül a 24 vén a királyiszékekben (4:4). Hogy kik is ezek, erre nehéz válaszolni. Két vélemény létezik erre vonatkozóan. Az első az, hogy ezek emberi lények², miközben a másik vélekedés szerint itt magas rangú angyalokról van szó tulajdonképpen³. Egyik és másik oldalon is vannak érvek és ellenérvek. Megítélésem szerint, a 24 vén mégiscsak megváltott emberi lényeket jelent. Ezt három érvel próbálom alátámasztani: (1) a 24 vén fehér ruhákba van öltözve, és a Jelenések könyvében a fehér szín a megváltott szentek ruháját

jelenti (3:4-5,18; 6:11; 7:9,13; 19:14); (2) az általak viselt korona a Jelenések könyvében a győzelem jelképe (2:10; 3:11; 6:2; 14:14), (3) az, hogy királyi széken ülnek, arról árulkodik, hogy jöhetnek az uralkodáshoz (3:21; 5:10; 20:4,6; 22:5; 2Tim 2:12), és ez az előjog csak az embereknek adatott meg, az angyaloknak nem. A négy lelkes állat és a 24 vén feladata az, hogy hódoljanak a Teremtőnek és imádják Őt, éppen úgy, mint hajdanán a papok (5:8; 1Krn 23:4-6; 24:7-18).

Válság és határozathozatal a trónteremben

János, aki ebben a pillanatban lélekben a Világegyetem központi székhelyén van (4:1), pozitív érzelmei kifejezéseként különleges módon éneklésbe és hódolatba kezd. Jel 5:1-4 verseiben azt olvassuk, hogy János a Teremtő jobb kezében látott egy hétpecsétetes tekercset, amelynek felnyitására a mennyben – hát még a földön – senki sem találtatott méltónak. Ennek következtében János elmondja, hogy: „igen sírok vala”. És amennyire feszültséggel telt ez a pillanat, annyira dicsőséges a bevonulása annak, Aki méltó – a Júda nemzetségéből származó Oroszlán/Bárány, aki nem más, mint az Úr Jézus Krisztus (5:6). Jézus átveszi a hétpecsétetes tekercset, és ez nem csupán felszárítja János könnyeit, hanem olyan örömmujongást eredményez, ami átterjed végül az egész világegyetemre (5:9-14).

Ellen White egyik kijelentése szerint ez a tekercs egy teljes dokumentum, az emberiség történelmének teljes könyvtára, amely tartalmazza úgy a jót, mint a rosszat, valamint a mennyei közbelépéseket a történelem folyamán.⁴ Az, hogy Jézus átveszi a tekercset, az Ő megkoronázását jelképezi (3:21; 1Kir 11:12; 2Krn 23:11). Másfelől pedig a Jel 5. fejezetben leírt megváltás témája (9-10 vers) arra mutat, hogy amikor Krisztus, a megöletett Bárány, megkapja a könyvet, akkor a megváltás jogát is megkapja. Ezek után levonhatjuk a szükséges következtetést: Krisztus nélkül az emberiség történelme egy bezárt könyv, amelyet sem elolvasni, sem megérteni nem lehet. Az egyháznak meg kellene értenie, hogy kötelessége egyre magasabbra emelni ezt a képet, ezt a jelenetet a világ előtt. Az Üdvözítő kezébe vette a tekercset, és minden lapját magáénak vallja, kész válaszolni a hűségeselek kérdéseire, gyöttrődéseire, dilemmáira, amikor majd minden könny letöröltetik az ő szemekről (Jel 7:17). Amíg megnyílik ez a tekercs, amíg mindennek vége lesz, addig a Jézusban való hit idejét éljük, Aki mindeneket a kezében tart. Ez a szentek békességesek türele!

A jelkép és a valóság között minden esetben van egy bizonyos távolság. Reméljük, hogy Isten egyháza az Úr Jézus Krisztus kezében van, nem csupán jelképes módon (a lepecsételt tekercs által), hanem a valóságban is. Különben hogyan tolthatná be történelmi hivatását? Alecsandri elképzelte, hogy az ítéletkor a latin népet megkérdi majd Isten: „Mit tettetek e földön?” Csak tőlünk függ, hogy a nagy költő válasza alkalmazható lesz-e az egyházra nézve is: „Ó, Uram, amíg a világban éltem..., Téged képviseltelek”. ■

1. A görög szöveg még homályosabb: „és a trónon ülve”.
2. Simon J. Kistemaker and William Hendriksen, *Exposition of the Book of Revelation*, New Testament Commentary (Grand Rapids, Michigan: Baker Book House, 2001), 20:186.
3. Grant R. Osborne, *Revelation*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids, Mich.: Baker Academic, 2002), 230.
4. „Kezében van a megnyitott könyv, Isten gondviselésének történelme, a nemzetek és az egyház prófétikus történelme. Tartalmazza a mennyei kijelentéseket, az Ő tekintélyét, törvényeit, parancsolatait, az örök Isten tanácsait, és minden hatalom és nemzet történelmét. Jelképes nyelvezettel írja le minden nemzet, nép és nyelv befolyását a kezdetektől a végidőig.” (Ellen White, MR 7.2)

Laurentiu Moț
az Adventista Teológiai
Intézet újszövetség
tanára.

A Lélek gyümölcsei

Az alábbi táblázatban színezzétek ki a Szentlélek gyümölcseit leíró szavakat (Gal 5:22-23). A megmaradt szavakat írjátok be a táblázat alatti sorokba, majd olvassátok el az így kapott mondatot.

Ö	V	É	S	Z	E	R	E	T	E	T	L	E
G	Y	E	N	Ö	R	Ö	M	B	É	K	E	S
S	É	G	J	Ó	S	Á	G	A	D	I	C	S
Ő	S	É	G	B	É	K	E	T	Ű	R	É	S
S	Z	I	V	E	S	S	É	G	H	Ű	S	É
G	M	I	N	D	Ö	R	Ö	K	K	É	!	S
Z	E	L	Í	D	S	É	G	M	É	R	T	É
K	L	E	T	E	S	S	É	G	Á	M	E	N

Alina Chirileanu,
társigazgató,
Gyermekosztály,
Román unió

-----!-----.

Testvéretek, ama boldog reménységben

Viszontlátásra”, vagy „szeretettel” elkészítés helyett Uriah Smith, az egyik adventista pionír a levél befejezésének egy másik lehetőségét tárja elénk: „Testvéretek, ama boldog reménységben”. Ám e megszólítás egyáltalán nem formális vagy felszínes.

Elsősorban adott egy bibliavers – Tit 2:13 – amely két létfontosságú „megjelenésről” beszél a keresztény ember sorsára vonatkozóan: Isten kegyelme (11. vers) és az Üdvözítő második eljövetele (13. vers). E mennyei támpontok között rajzolódik ki szívünkben az advent várakozás. A kegyelem üdvösséget szerez és felkészít a mindennapi életre, boldog reménységünk pedig az a sarkcsillag, amelyre összpontosul minden figyelmünk. Az adventista egy üdvözült lélek, aki folyton a felhőt figyeli, amelyen eljön „a mi Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus”.

Milyen szép ez a kép! De vajon így nézünk ki a valóságban is? Valóban megjelent nekünk a kegyelem? Megtanultunk szakítani a bűnnel? Tényleg az égre nézünk, az Úr Jézus jöttét kémleljük, vagy csak egyszerűen a magasba vágyunk? Az adventista szótárunk egy szerény szava, a „választás”, arra készítt, hogy valami mást válasszunk célunknak, mint a boldog reménységünket?

Uriah Smith olyan körülmények között látja el kézjegyével „a mi boldog reménységünket”, amelyek letörlik az égről a száraz felhőket és az emberi szenvedélyek mulandóságát. Volt idő, amikor a tüdővész legyőzhetetlennek tűnt, és az Uriah Smith-hez közel álló embereket sorra elragadta: a 22 éves Nathaniel White, James White testvére (1853); a 25 éves Luman Masten, James White kiadói munkatársa (1854); a 26 éves Anna White, James White lánytestvére (1854); a 27 éves Annie Smith, Uriah Smith testvére (1855).

Uriah Smith (1832–1903) egyik részvétnyilvánító levelében ezt írta: „Amikor szeretteink sírhantja felett a reménység sugara megpihen, próbálja elűzni a ködöt, és úgy próbál vigasztalni, ahogy semmi sem képes megtenni... A halál völgyében járunk, de ha hűségesek maradunk Isten szolgálatában, hamarosan az élők földjére fogunk jutni.” Majd így írja alá levelét: „Testvé-

retek, ama boldog reménységben, Uriah Smith” (Eugene Durand, *Yours in the Blessed Hope*, 35. old.).

A temető kertben, könnyes szemmel úgy ez az élet, mint a menny is másképp látszik. Gyakran eszméltünk arra, hogy Mózes szavait emlegetjük: „Vajha így maradna a mi szívünk” (5Móz 5:29). Gyakran tapostuk a tekervényes utat, követve a koporsót, sírva, hallgatva, vigasztaló szavakat szólva, prédikálva, imádkozva vagy a reménység énekeit énekelve, hogy végül átkaroljuk a gyászolókat, mintha ezt mondanánk: „Testvéretek, ama boldog reménységben”.

A nyugovóra tért szeretteink nem tűnnek el a csend birodalmában, hanem itt maradnak az élet Fejedelmével való találkozás vágyában. Hát elfelejthetnénk őket, vagy kiűzhetnénk magunk közül, mulandó fényekre cserélhetnénk az Orion fényét? „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét...?” (2Pt 3:11-12)

Az ihletett író segít erre helyesen válaszolni: „Az örök valóságokat folyton szemünk előtt tartva, a világ kívánságai haszontalanoknak és hiábavalóságoknak fognak tűnni. Mit kellene tennünk a világ hiábavalóságaival, dicsekvésével, gazdagságaival, hírnevével és kívánságaival?

Idegenek és vándorok vagyunk, akik várjuk, reméljük és imádkozunk ama boldog reménységünkért, Urunk és Üdvözítőnk, az Úr Jézus Krisztus megjelenéséért. Ha hisszük ezt, és gyakorlatba is ültetjük, akkor mily élő lesz e reménység ihletett munkája és meggyőződése; milyen forrón fogjuk szeretni egymást; milyen szentségben fogunk megállni Istenünk előtt; és tisztelni fogjuk az előkészített jutalmat. Milyen határozott és jól látható lesz akkor a világ és a köztünk húzódo választóvonal.” (Ms. 39, 1893).

Egyházunk ajtaján kopogtat a megújulás és a misszió. Ki az, aki azt szeretné hallani, hogy „túl késő!”? Miért halasztanánk megnyitni szívünk ajtaját a boldog reménység előtt? ■

Teodor Huțanu
a Román Unió elnöke.

Viață și Sănătate Kiadó Könyvajánlat

TERMÉSZETES TERÁPIÁK

E könyv gyakorlati útmutató a gyakori betegségek kezeléséhez. Számtalan érdekes, hasznos és egyébként nehezen hozzáférhető információ található benne, az egyszerű, közérthető magyarázatok révén valódi oktatóanyagot tart kezében az olvasó. A szerzők az egészségmegőrzésre és a betegségmegelőzésre helyezik a hangsúlyt, ismertetik az egészséges életmód alapjait, az orvosi irodalomra való számtalan hivatkozás pedig még hitelesebbé teszi kutatómunkájukat. Az egyszerű kezelési módszerek a személyes felelősségvállalásra buzdítanak, amelyet senkinek se lenne szabad átruháznia másokra.

RENDELÉS ÉS TÁJÉKOZTATÁS:

Viață și Sănătate Kiadó, str. Cuza Vodă 12, Kolozsvár
tel: 0264-599413, 0745-513229 (Kolozsvár),
0265-249828, 0740-101040 (Marosvásárhely)

A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE

„Tudjuk, hogy Isten áldása csak akkor áradhat ki erre az egyházra, ha reform születik a szombat megszentelésében. Akik felelős tisztségeket töltenek be, figyeljenek arra, hogy példájukkal és szavaikkal az embereket helyes gondolkodásra és cselekvésre készítsék. Bizonyosodjanak meg róla, hogy semmilyen módon nem csökkentik Isten követelményeinek jelentőségét.” (Ellen White)
Ez a szombat megszenteléséről szóló cikk-gyűjtemény a Román Unió Sáfársági Osztálya irányításával jelent meg.

